

Verdens undertrykte folk og nasjoner reiser seg

Innledning

Hele mitt voksne liv har jeg arbeidet politisk for en fredelig verden, uten utbytting og undertrykking. Derfor var den en glede at Antikrigsinitiativet (AKI)ⁱ ga meg det oppdraget som førte til denne artikkelen. Jeg har selv lært mye gjennom det arbeidet som er gjort med foredraget og artikkelen som bygger på det. Jeg tror det er et ganske viktig bidrag for å fremme det målet alle mennesker i verden, som ikke tjener på krig og undertrykking, ønsker å oppnå. Og jeg ser på mulighetene for dette med større optimisme enn da arbeidet med foredraget begynte.

Denne artikkelen er en utvidet versjon av et foredrag jeg holdt på medlemsmøte i Antikrigsinitiativet i Bergen den 8.11.2021. Du finner den også på min [hjemmeside](#)ⁱⁱ eller på [bloggen min](#).ⁱⁱⁱ Der er det enklere å sjekke de mange viktige notene.

Det handler om to store tendenser i verden med full vekt på det alternativet som kan redde verden fra mer aggresjon og flere kriger, mens noen planlegger en virkelig stor krig på det eurasiske kontinent som kan utvikle seg til en dødelig verdensbrann der hele menneskeheten i verste fall kan gå med. Og faren for dette kan være større enn vi tror.

Jeg tar utgangspunkt i FN-pakten og sluttkommunikeet fra Bandung-konferansen og så legger jeg på flere lenker som utdyper innholdet i denne artikkelen.

Om FN-pakten

Hva handler FN-pakten, sluttkommunikeet fra Bandung-konferansen i 1955 og uttalelsene fra den alliansefrie bevegelsen, om? Jo, i det vesentlige handler de om det samme. De handler om å skape et system for forhold mellom suverene stater som kan hindre krig og sikre at statene får utvikle seg best mulig innen sine egne rammer og i samarbeid med andre stater uten andre lands innblanding indre saker – egentlig et prinsipp som går tilbake til freden i Westfalen^{iv} etter den grusomme 30-årskrigen i Europa som varte fra 1618 til 1648. Det ble nedfelt i det Westfalske system som stadfestet de folkerettslige prinsippene om suverenitet og territorialhøyhet (her skulle vel stått: overhøyhet over eget territorium) i moderne tid.^v

FN-pakten ble skapt i en liknende situasjon som prinsippene etter 30-årskrigen (1618-1648 med en fredsslutning som lanserte de folkerettslige prinsippene om ikke-angrep på andre land og landenes suverenitet), i forbindelse med en grusom krig som hadde ført til store tap av mennesker og materiell og enorme lidelser. Sluttkommunikeet fra Bandung^{vi} ble skapt i en situasjon der mange stater hadde brutt ut av det gamle koloniveldet og vunnet politisk sjølstendighet. Vi skal se på det konkrete innholdet etter hvert.

Hvilket system var det disse uttalelsene ville få slutt på? De ville ha slutt på det systemet som de «hvite» statene rundt Nord-Atlanteren hadde begynt å opprette fra 1492, da Columbus satte sin fot på de Karibiske øyer.

Om begrepet columbisme^{vii} – hvordan ble det til

Den store reaksjonære geografen, som engelskmennene mener «oppfant» geopolitikken, Halford Mackinder^{viii} satte et begrep på denne epoken da han i 1904 holdt et foredrag for det geografiske selskap i London om det han kalte «hjerterland-teorien». Denne teorien gikk ut på at kontrollen over verden ville gå over fra å være basert på kontroll over havene, slik den amerikanske admiral, Alfred Mahan^{ix} hevdet, og ville forskyve seg til kontroll over de store landmassene. Det området som det var viktigst å ha kontroll var det han kalte «hjerterlandet». Det skulle befinne seg omtrent fra Hviterussland i vest til Afghanistan i øst og dekket Russland og sørover til den nordlige delen i Iran.

Mackinder hevdet også at med en allianse østover med Kina ville man i tillegg også kunne bli en sjømakt, og med en allianse med Tyskland ville dette området være uovervinnelige i kampen om verdensherreveldet. Disse herrene var altså geo-imperialister. Og deres tanker har faktisk preget mye av den imperialistiske politikken siden og særlig utenrikspolitikken til USA. De har fått ekstra aktualitet etter at Kina lanserte sin belte og vei politikk (de nye silkeveiene). Jeg nevner dette fordi det også betyr noe for helheten i denne historien.

I Mackinder sin artikkel skriver han at hvis folk lengre frem tid ser tilbake på verdens historie så vil de kalle epoken fra Columbus landet på Hispaniola i 1492 til rundt 1900 for **den columbiske epoke** (Se note 4.). Han laget altså et begrep på tiden fra Columbus og tiden fremover. Jeg har også kalt denne epoken og det som kjennetegner den for **columbismen**, men jeg mener at epoken har vart frem til i dag.

Kjennetegn ved columbismen

Jeg har altså overtatt begrepet og delvis gitt det nytt innhold. Hva kjennetegner så denne epoken i verdenshistorien? Jo, det er første gang at forholdsvis små kyststater oppretter sitt herrevælde på andre kontinenter ved hjelp av sjøtransport. Og det innleder en periode i verdenshistorien der overklassene i noen få «hvite» stater la under seg resten av verden og utnyttet denne maksimalt til egen fordel. De ledende statene i denne epoken har vært, i kronologisk rekkefølge, Spania, Portugal, Holland, Frankrike, England og i vår tid USA, men både Tyskland, Belgia og andre stater, som Danmark-Norge har vært med.

Dette herreveldet var en avgjørende forutsetning for den oppsamlingen av pengekapital som gjorde den industrielle revolusjon mulig, først i England og så videre i andre land. Den andre nødvendige forutsetningen var at bønder ble drevet fra jorden og ble billig arbeidskraft i industrien. I første omgang besto dette nye industriproletariatet i hovedsak av kvinner og barn.

Men også siden har dette vært de to store kildene til de columbiske overklassenes fortjenester og fortsatte dominans i verden. Disse kildene har store felles interesser av å kvitte seg med systemet.

Det andre kjennetegnet på den columbiske epoken, eller columbismen som jeg også kaller den, er metodene som ble brukt for å tilegne seg rikdommen i dominerte områdene og landene. (Her inn historien om indianerne som ble tatt til fange av mannskapet på Columbus' skip, Santa Maria, og den måten Columbus og broren brukte for å samle seg rikdom – falkemage med gull hver tredje måned, kopper med stempel, avhogde armer – andre steder vevet tøy – folkemordet – 8 millioner utryddet på litt over en generasjon.)^x

Disse metodene har endret seg historisk. I den første lange fasen var oppretting av kolonier og dominerte interessesfærer sentralt. Det har fått betegnelsen kolonitiden som også hadde sin indre utvikling. En ny fase oppstod etter 2. verdenskrig, da mange land oppnådde å bli kvitt sin kolonistatus og det ble opprettet stater som på overflaten var politisk selvstendige. Disse samlet seg

til Bandungkonferansen i Indonesia i 1955. Det kommer jeg tilbake til. Denne fasen gikk straks over i nykolonialismen der disse statene ble lagt inn under de herskende klassene i de columbiske kjernestatene på nye måter. Denne perioden er vi fremdeles inne i, men fra 2000-tallet er en ny utvikling på gang som gjør at vi kan se slutten på den grusomme columbismen. Bandung-erklæringen og FNs charter peker fremover mot en slik utvikling.

En annen viktig skillelinje finner vi etter at hele verden var oppdelt mellom kolonimaktene på slutten av 1900-tallet. Da gikk kapitalismen over i sin moderne imperialistiske fase, der monopolene og finanskapitalen ble dominerende og der kampen om den allerede oppdelte jordkloden mellom kolonistatene ble fremtredende. Denne utviklingen ble først påpekt av den engelske rasistiske og antisemittiske historiker, John Atkinson Hobson, (1902)^{xi} og marxisten, Rudolf Hilferding,^{xii} (1910) og sammenfattet av Vladimir I. Lenin i *Imperialismen, det høyeste stadiet i kapitalismen*, (1917) etter svært inngående studier som er lagt frem i hans *Notebooks on Imperialism*,^{xiii} (1968).

Lenin om imperialismen

Lenin utvikler denne analysen i "Imperialismen, det høyeste stadiet i kapitalismen". (Se Utvalgte verker i 12 bind, bind 6, *Imperialismen, det høyeste stadiet i kapitalismen og andre artikler*. Oktober 1976). Her skriver han at imperialismen har følgende grunnleggende trekk:

1. Konsentrasjonen av produksjon og kapital har utvikla seg til et så høyt stadium at det har skapt monopol som spiller en avgjørende rolle i det økonomiske livet.
2. Bankkapitalen smelter sammen med industrikapitalen og på grunnlag av denne "finanskapitalen" blir det skapt et finansoligarki.
3. Kapitaleksporten, til forskjell fra vareeksporten, blir umåtelig viktig.
4. Internasjonale monopolistiske kapitalistsammenslutninger tar form og deler verden mellom seg.
5. Oppdelinga av territoriet i hele verden mellom de største kapitalmaktene er fullført." (s. 130.)

Han presiser også slik: "Det karakteristiske trekket ved imperialismen er ikke industri-, men finanskapital. Det er ikke tilfeldig at det i Frankrike var nettopp den uvanlig raske utviklinga av finanskapitalen, og svekkinga av industrikapitalen, som fra åttiåra og utover forårsaka ei ytterliggående skjerpning i landevinnings-(koloni)-politikken. Det karakteristiske trekket ved imperialismen er nettopp at den ikke bare strever etter å annektere jordbruksområder, men til og med svært industrialiserte områder (tyskerne sikler etter Belgia, franskmennene sikler etter Lorraine). Det er fordi 1) kjensgjerninga at verden er oppdelt, tvinger dem som tenker på ei nyoppdeling til å gripe etter alle slags områder, og 2) et vesentlig trekk ved imperialismen er rivaliseringa mellom flere stormakter for å få hegemoni, dvs. for å erobre territorier, ikke så mye direkte for seg sjøl som for å svekke motstandere og undergrave hegemoniet hans." (s. 133.)

Videre skriver han: "Finanskapitalen og trustene minsker ikke forskjellene i veksttempoet i de forskjellige delene av verden, de øker dem. Når styrkeforholdene blir endra, hvilke andre løsninger på motsigelsene kan en da finne under kapitalismen enn maktbruk." (s. 138.)

Og "Kapitalismen vokser raskest i koloniene og de oversjøiske landa. Blant de siste dukker det fram nye imperialistiske makter (for eksempel Japan)." (s. 139.)

Her er det Kina som i dag er det typiske eksemplet. Spørsmålet er om det er en kapitalistisk makt, selv om det finnes kapitalisme der. Hvis det ikke er en kapitalistisk makt, så gjelder heller ikke andre

trekk ved imperialismen for dette landet, og muligheten for at det ikke kjemper om en nyoppdeling av verden ut fra kapitalistisk-imperialistiske drivkrefter, er til stede.

I et helt avsnitt behandler Lenin også tendensen til stagnasjon og opprøstning av kapitalismen under imperialismen. Monopol fører med seg både en tendens til enorm vekst på noen områder, men også til stagnasjon på andre områder. "Renteniststaten er en stat med snyltende og opprøstnende kapitalisme, og dette forholdet kan ikke unngå å virke på alle de samfunnsmessige og politiske vilkåra i det landet det gjelder helt allment, og særskilt på de to grunnleggende strømningene i arbeiderbevegelsen." (s. 143.)

Et viktig moment som han fremhever er at: "Imperialismen betyr høy monopolprofitt for en handfull av de rikeste landa, og gjør det økonomisk mulig å bestikke de øvre laga av proletariatet og gjennom det fostre, forme og styrke opportunismen." (s. 146.) "Imperialismen har en tendens til å skape privilegerte grupper blant arbeiderne også, og skille dem fra den breie massen av proletariatet. Vi må merke oss at i Storbritannia viste den tendensen seg som imperialismen har til å splitte arbeiderne, styrke opportunismen mellom dem og forårsake midlertidig forfall i arbeiderbevegelsen, mye tidligere enn på slutten av det nittende århundret og begynnelsen av det tjuende." (s. 148.) Dette hadde Marx og Engels skrevet en god del om. (Se Frederick Engels *The Condition of the Working Class in England*, forordet til den engelske utgaven av 1892.)

Det siste utdraget fra "Imperialismen" som jeg skal trekke frem, virker også forbausende aktuelt. "Finanskapital i enorme mengder er samla på noen få hender, og den utgjør et umåtelig vidstrakt og tett nett av forhold og forbindelser. Ikke bare små og mellomstore, men til og med svært små kapitalister og arbeidsherrer er underordna dette nettet. Dette på den ene sida, og den stadig striere kampen mot grupper av finansmenn fra andre nasjonalstater på den andre sida, gjør at de eiendomsbesittende klassene går helt over på imperialismens side. Tegnene i tida er at en finner en "allmenn" entusiasme over fremtidsutsiktene for imperialismen, et rasende forsvar for den, og at den blir malt i de gildeste farger. Den imperialistiske ideologien trenger også inn i arbeiderklassen. Det finnes ingen kinesisk mur som skiller den fra de andre klassene." (s. 150-151.)

Særtrekk ved columbismens metoder

Her en oversikt over særtrekk ved de columbiske kjernelandene sine handlinger overfor de dominerte land og områder (noen har vart i hele epoken, andre har hørt til spesielle tidsrom innen epoken):

- Inntrenging i andre stater, på andre folks leveområde og noen steder fullstendig overtaking av disse områdene med militær og annen makt
- Slakt og folkemord
- Rov og utarming
- Utbytting og skapning av elendighet
- Undertrykking og umenneskeliggjøring
- Omvendning til egen religion ved å ødelegge de lokale
- Rasende kamp mot alle som vil ut av denne situasjonen
- Bruk av alle midler for å få tilbake i den columbiske sfære de som har klart å bryte ut
- Økonomisk krig mot alle land som setter seg opp mot columbismen
- Undergraving av regimer som setter seg opp mot columbismen og kamp for regimeendring
- Okkupasjon gjennom hjelpeorganisasjoner

- Enorme kampanjer for å skjule denne virkeligheten for det arbeidende folket i de columbiske statene gjennom sensur og ved å skape løgnaktige svarte bilder av alle som kjemper mot det columbiske system pluss skjønne sitt eget

Et annet sentralt trekk ved columbismen er kamp mellom de columbiske statenes overklasser for å dominere over mest mulig av verden. Etter at det columbiske systemet gikk over til en moderne imperialisme rundt 1900 har dette har ført til to verdenskriger.

Alt dette til sammen har ført til at perioden har blitt kalt 400 års holocaust fordi Nazi-Tyskland var så frekke at de brukte disse metodene mot andre columbiske kjerneland og sin egen og andre lands jødiske befolkning.

Men et stort resultat av columbismens metoder er evig krigstilstand. Dette blir stadig tydeligere i imperialismens og nykolonialismens tid.

Motstand mot columbismen og utbrudd

Et annet trekk ved columbismen er at verdens folk og nasjoner aldri har sluttet å kjempe mot det columbiske system. Det har vært stadige motstandskriger og noen har klart å bryte ut for en stund for så å bli hanket inn igjen. Det første enormt inspirerende eksempelet er Haiti^{xiv} der slavene gjorde opprør like etter den franske revolusjon og kastet ut sine daværende okkupanter som nettopp da var de franske. De opprettet en fri antislaveri-stat i 1804 og kjempet en innbitt kamp da Napoleon sendte en hær for å erobre landet tilbake. Det klarte han ikke militært, men etter hvert ble Haiti hanket inn igjen og særlig fra invasjonen i 1915 er det USA som har hatt den reelle makten der. Men det har stadig vært ny motstand. Under ledelse av presten Aristides klarte landet en kort stund å fri seg fra lenkene, og det ble på kort tid satt i gang mange velferdstiltak for befolkningen, men USA intervenerte igjen og nå er landet i virkelighet drevet av 2000 USA-oppkjøpte NGOer (såkalte ikke-statlige hjelpeorganisasjoner) slik at landets egenutvikling har stoppet helt opp. (Se note xiv.) Det er slik det var i Afghanistan der alle inntektene i statsbudsjettet et år var såkalt hjelp utenfra. Et nytt trekk ved den imperialistiske columbismen er at de frivillige, ideelle hjelpeorganisasjonene har blitt det fremste okkupasjonsverktøy for USA og deres vasaller.

Neste store utbrudd av det columbiske system kom med den russiske oktober-revolusjonen i 1917^{xv} og opprettingen av Sovjet-Unionen. Her ble retten til nasjonenes selvstendighet og retten til å melde seg ut av større sammenslutninger slått fast i den første rekken av vedtak etter revolusjonen, helt i linje med Lenins politikk på feltet. Det var selvfølgelig en fryktelig provokasjon mot columbierne. Helt fra først stund ble det møtt med intervensjonskrig av 14 columbiske makter (medregnet Japan som mange mener har sluttet seg til columbismen) og sanksjoner, undergraving, løgnkampanjer og enorme opprustning fra USA som tvang Sovjet til å følge med for ikke å få en ny situasjon slik det skjedde da Nazi-tyskland angrep. Det var kommunistpartiet sammen folket i Russland som klarte denne bragden. Uten dette kan vi regne med at Europa ville har vært under et columbisk nazi-styre etter krigen.

Hvorfor kom Sovjetunionen inn i det columbiske system igjen

USAs opprustning var en viktig grunn til at Sovjet med Russland og republikkene der havnet tilbake i det columbiske systemet igjen rundt 1990. Russland gjorde den tabben at de prøvde å følge opp med en opprustning som skulle matche USA i lignende materiell og den russiske økonomien var ikke stor nok til at de kunne klare dette. Særlig da USA begynte å bygge opp Taliban i Afghanistan i 1979 og Russland intervenerte for å forsvare den sittende regjeringen der, ble dette veldig tydelig. Da Russland falt inn igjen i den columbiske sfære etter 1989, førte det til en enorm krise i Russland og i

hele verden. Cuba, som mistet markedet for sin sukkerproduksjon, er et typisk eksempel. Med USA som fremste «verdenspoliti» ble flere stater igjen innlemmet i den columbiske sfære. I 1999 vedtok Kongressen og Senatet det er blitt kalt *Silkeveiloven* der USA hevdet sin rett til å ta kontroll med alle de statene som tidligere hadde vært inne i den sørøstlige delen av Sovjet-Unionen. Men USA-imperialismen skjøt frem posisjonene sine flere andre steder også.

Den iranske revolusjonen i 1989 var også en stor fremgang for kampen mot den columbismen i sin imperialistiske epoke med USA som keiser i imperiet og de andre columbiske landene som vasaller og lydriker. Og da Putin kom til makten rundt år 2000 klarte han også å ta landet ut av det columbiske system igjen. Det var svært viktig for hele verden.

Etter denne parentesen kom det tredje store utbruddet med seieren i folkekrigen i Kina, ført mot Japanerne og siden mot den USA-støttete Chiang Kai-shek som de klarte å redde over til daværende Formosa (Taiwan).

Seinere har vi fått Cuba og flere andre land. Det kommer flere detaljer straks.

Om FN-pakten^{xvi}

Etter denne skissen av viktige tendenser i historien etter 1492 kommer vi til FN og Bandung og så videre.

FN-pakten som ble forberedt under krigen trådte i kraft 24. oktober 1945. Da hadde FN 52 medlemsstater. Denne pakten er preget av den krigen verden nettopp hadde vært gjennom og sier at hovedformålet er «å redde kommende slektledd fra kriges svøpe som to ganger i vår livstid har brakt usigelig sorg over menneskeheten». Så går den inn på mange områder det skal jobbes på for å sikre freden. Ut fra dette ble FN dannet. Men USA hadde andre mål med organisasjonen.

Første kapittel handler om formål og prinsipper – og alle de andre skal sikre at disse blir fulgt.

Artikkel 1

De Forente Nasjoners formål er:

- 1. å opprettholde internasjonal fred og sikkerhet, og i dette øyemed å treffe effektive, kollektive tiltak for å hindre og fjerne trusler mot freden og å undertrykke angrepshandlinger eller andre fredsbrudd, og å sørge for at internasjonale tvister eller situasjoner som kan lede til fredsbrudd, blir ordnet eller bilagt ved fredelige midler i samsvar med rettferdighetens og folkerettens prinsipper;*
- 2. å utvikle vennskapelige forhold mellom nasjoner grunnlagt på respekt for prinsippet om folkenes like rett og selvbestemmelsesrett og å treffe andre tiltak som er egnet til å styrke verdensfreden,*
- 3. å få i stand internasjonalt samarbeid om løsningen av internasjonale problemer av økonomisk, sosial, kulturell eller humanitær art, og for å fremme og oppmuntre respekt for menneskerettigheter og grunnleggende friheter for alle uten hensyn til rase, kjønn, språk eller religion og*
- 4. å være et sentrum for samordning av nasjonenes virke for å nå disse felles mål.*

Med dette er formålet klart fastslått. Først og fremst går det ut på å hindre krig og sikre fred. Så er formålet å styrke verdensfreden ved å utvikle vennskapelige forhold mellom nasjoner, grunnlagt på prinsippet om folkenes like rett og selvbestemmelsesrett. Så skal en få i gang

internasjonalt samarbeid om løsningen av internasjonale problemer innen forskjellige områder, og fremme respekt for menneskeretter og grunnleggende frihet for alle typer.

Artikkel 2

For å nå de mål som er nevnt i artikkel 1 skal organisasjonen og dens medlemmer handle i samsvar med følgende prinsipper:

- 1. Organisasjonen er grunnlagt på prinsippet om alle medlemmers suverene likhet.*
- 2. For å sikre alle medlemmene de rettigheter og fordeler som følger av medlemskapet, skal de alle ærlig og oppriktig oppfylle de forpliktelser de har påtatt seg i samsvar med denne Pakt.*
- 3. Alle medlemmer skal bilegge sine internasjonale tvister ved fredelige midler på en slik måte at internasjonal fred, sikkerhet og rettferdighet ikke settes i fare.*
- 4. Alle medlemmer skal i sine internasjonale forhold avholde seg fra trusler om eller bruk av væpnet makt mot noen stats territoriale integritet eller politiske uavhengighet eller på noen annen måte som er i strid med de Forente Nasjoners formål.*
- 5. Alle medlemmer skal yte de Forente Nasjoner enhver bistand i alle tiltak den treffer i samsvar med denne Pakt, og skal avholde seg fra å; yte bistand til noen stat som de Forente Nasjoner anvender forebyggende tiltak eller tvangstiltak mot.*
- 6. Organisasjonen skal sørge for at stater som ikke er medlemmer av de Forente Nasjoner opptrer i samsvar med disse prinsipper i den utstrekning dette er nødvendig for å opprettholde internasjonal fred og sikkerhet.*
- 7. Intet i denne Pakt berettiger de Forente Nasjoner til å; blande seg inn i forhold som etter sin natur ligger innenfor noen stats egen jurisdiksjon eller innebærer at noe medlem må underkaste slike saker bileggelse etter denne Pakt; men dette prinsipp skal ikke hindre anvendelsen av tvangstiltak etter kapittel VII.*

Opp mot denne pakten har USA utviklet en egen utenrikspolitikk som de kaller den *regelbaserte orden*. Reglene i USAs utenrikspolitikk skal USA gi, og de er basert på at USA kan gå inn i alle land og områder når de synes de sjøl har fordel av det. De bruker da som regel begrunnelser om at de må gå til angrep fordi de skal sikre demokrati, menneskeretter, kvinnefrigjøring og lignende positive begreper. Men det avgjørende kravet er at USAs finanskapital skal få gode forhold for å komme inn og tjene penger der og det skal skje gjennom åpning for Det internasjonale pengesfondet og Verdensbanken og NGOer som er USAs redskaper for åpning av landenes økonomi, privatiseringer og nedbygging av offentlige tjenester.

Bandung-konferansen

Som en følge av at mange stater frigjorde seg fra kolonistatusen møttes de i 1955 til Den asiatisk-afrikanske konferansen i Bandung i Indonesia. Sluttkommunikéet ble undertegnet 24. april 1955.

Sluttkommuniké fra den asiatisk-afrikanske konferansen:

Den asiatisk-afrikanske konferansen, sammenkalt etter invitasjon fra statsministrene i Burma, Ceylon, India, Indonesia og Pakistan, møttes i Bandung fra 18. til 24. april 1955.

I tillegg til sponsorlandene deltok følgende 24 land på konferansen: 1. Afghanistan 13. Liberia 2. Kambodsja 14. Libya 3. Folkerepublikken Kina 15. Nepal 4. Egypt 16. Filippinene 5. Etiopia 17.

Saudi-Arabia 6. Gullkysten 18. Sudan 7. Iran 19. Syria 8. Irak 20. Thailand 9. Japan 21. Tyrkia 10. Jordan 22. Den demokratiske republikken Vietnam 11. Laos 23. Delstaten Vietnam 12. Libanon. 24. Jemen.

Den asiatiske-afrikanske konferansen vurderte problemer av felles interesse og bekymring for land i Asia og Afrika og diskuterte måter og midler som deres folk kunne oppnå et mer omfattende økonomisk, kulturelt og politisk samarbeid på.

Kommunikasjonen har syv hovedavsnitt som handler om økonomisk samarbeid, kultursamarbeid, menneskerettigheter og selvbestemmelse, problemer med avhengige folk, fremme av verdensfred og samarbeid og erklæring om fremme av verdensfred og samarbeid. Her skal jeg bare sitere disse prinsippene.

Faktisk bør alle nasjoner ha rett til fritt å velge sine egne politiske og økonomiske systemer og sin egen livsstil, i samsvar med formålene og prinsippene i FNs pakt. Fri for mistillit og frykt, og med tillit og velvilje overfor hverandre, bør nasjoner praktisere toleranse og leve sammen i fred med hverandre som gode naboer og utvikle vennskapelig samarbeid på grunnlag av følgende prinsipper:

- 1. Respekt for grunnleggende menneskerettigheter og for formålene og prinsippene i De forente nasjoners pakt.*
- 2. Respekt for alle nasjoners suverenitet og territorielle integritet.*
- 3. Anerkjennelse av likhet for alle raser og av likhet for alle nasjoner, store og små.*
- 4. Avstå fra intervensjon eller innblanding i et annet lands indre anliggender.*
- 5. Respekt for hver nasjons rett til å forsvare seg alene eller kollektivt, i samsvar med De forente nasjoners pakt.*
- 6. (a) Avstå fra bruken av arrangementer for kollektivt forsvar for å tjene de spesielle interessene til noen av stormaktene.*
- (b) Ethvert land avstår fra å utøve press på andre land.*
- 7. Avstå fra handlinger eller trusler om aggresjon eller bruk av makt mot et lands territorielle integritet eller politiske uavhengighet.*
- 8. Avgjørelse av alle internasjonale tvister ved fredelige midler, slik som forhandlinger, forliksbehandling, voldgift eller rettslig løsning, samt andre fredelige midler etter partenes eget valg, i samsvar med De forente nasjoners pakt.*
- 9. Fremme av felles interesser og samarbeid.*
- 10. Respekt for rettferdighet og internasjonale forpliktelser. Den asiatiske og afrikanske konferansen erklærer sin overbevisning om at vennlig samarbeid i samsvar med disse prinsippene effektivt vil bidra til opprettholdelse og fremme av internasjonal fred og sikkerhet, mens samarbeid på det økonomiske, sosiale og kulturelle området vil bidra til å skape felles velstand og velvære for alle.*

Som vi alle vet har altså USA lagt til siden FN traktaten, erstattet den med sin regelbaserte verdensorden, og dermed bryr de seg ikke hverken om Bandung-erklæringen eller FN-pakten.

Vi må også kunne si at landene ved sitt medlemskap i NATO, fra Balkan-krigen, og NATO selv, med sin «out of area» politikk, prinsipielt bryter med følgende punkt i FN-pakten:

6. (a) Avstå fra bruken av arrangementer for kollektivt forsvar for å tjene de spesielle interessene til noen av stormaktene.

(b) Ethvert land avstår fra å utøve press på andre land.

Grunnen til dette er at alliansen i høy grad har blitt et redskap for fremme USAs verdensdominans og brukes til å utøve press på andre land. NATOs politikk bryter derfor også i praksis med følgende punkter:

2. Respekt for alle nasjoners suverenitet og territorielle integritet.

3. Anerkjennelse av likhet for alle raser og av likhet for alle nasjoner, store og små.

4. Avstå fra intervensjon eller innblanding i et annet lands indre anliggender.

5. Respekt for hver nasjons rett til å forsvare seg alene eller kollektivt, i samsvar med De forente nasjoners pakt.

7. Avstå fra handlinger eller trusler om aggresjon eller bruk av makt mot et lands territorielle integritet eller politiske uavhengighet.

Punkt 7 vil jeg også tro dekker de dødelige sanksjoner som USA vedtar mot uavhengige stater og deres innbyggere, og som USAs vasaller deltar i.

Dette blir stadig mer klart for verdens folk. Jeg skal ikke gå inn på detaljer, bare nevner de aller verste sakene som Vietnamkrigen, Krigen på Balkan, Irak-krigen, Libyakrigen, Syriakrigen, kuppet og regimeskiftet i Ukraina. Dessuten hele den lange listen over USAs aggresjon som Leon Blum har opparbeidet i sine bøker.

Ståle Eskeland^{xvii} om de mest alvorlige forbrytelser

Det er også slik at Norge, som en stadig mer underdanig klientstat under USA (og for så vidt EU-kommisjonen), har blitt med på flere av disse krigene, som alle er i strid med FNs charter og også straffbare ifølge vanlig internasjonal rett slik professor i rettsvitenskap, med spesialkompetanse på nasjonal og internasjonal strafferett, Ståle Eskeland har vist i sin utmerkete bok *De mest alvorlige forbrytelser*, 2011. Der behandler han syv arter forbrytelser under slekten det mest alvorlige forbrytelser. Det er først aggresjonsforbrytelsen som er den mest alvorlige arten av denne familien med forbrytelser. Grunnen til at aggresjonsforbrytelsen, som består i å starte en krig, er den mest alvorlige, er fordi denne forbrytelsen legger grunnlaget for at andre av de mest alvorlige forbrytelser kan bli begått på begge sider. Nürnbergdomstolen karakteriserte aggresjonsforbrytelsen Crimes against Peace slik: *Å begynne en aggresjonskrig ... er ikke bare en internasjonal forbrytelse; det er den ytterste internasjonale forbrytelse ved at den skiller seg fra andre krigsforbrytelser da den inneholder i seg den oppsamlede ondskap av det hele.*

Vi må her vise til at USA er bygget opp på en slik aggresjon mot folket som bodde i denne delen av Nord-Amerika. Det kan sammenlignes med at Tyskland, under okkupasjonen av Norge (1940-1945), ikke bare hadde okkupert Norge og slått ned forsøk på motstand, men også utryddet folket her, slik de ellers gjorde med jødene, satt de små restene av befolkningen som ble igjen i reservater og

erstattet dem med innvandrete tyskere (og andre som var alliert med Tyskland) som overtok resten av landet.

Dette er den rette forståelsen av det som skjedde under folkemordet på den opprinnelige befolkningen da USA ble den staten vi kjenner i dag. Dette betyr at USA sin fødsel har vært en eneste aggresjonsforbrytelse og ifølge Nürnberg-domstolen (som dømte tyskere etter 2. verdenskrig), den aller verste av de verste forbrytelser. Og hver gang USA seinere har gått til angrepskrig på en stat, har samme aller verste forbrytelse blitt begått. Dette er det vesentlige i hele historien om USAs utenrikspolitikk.

Så tar Eskeland i tur og orden for seg folkemord, forbrytelser mot menneskeheten, krigsforbrytelser, tortur, terror og bruk av masseødeleggelsesvåpen.

Før 1. verdenskrig fantes det ikke noen traktat som forbød angrepskrig. Det kom først etter krigen med Folkeforbundet der en i forbundstraktaten av 28. april 1919 erklærte at statene ville respektere hverandres uavhengighet og territoriale integritet, men traktaten inneholdt ikke noe direkte forbud mot angrepskrig. USA undertegnet ikke denne traktaten, men det gjorde de derimot 27. august 1928, med Briand-Kellogg-pakten som ble undertegnet av 64 stater. Den gjelder fremdeles. Men statene fortsatte likevel med angrepskriger, den største og mest kjente var Tyskland sine angrepskriger som startet 2. verdenskrig. Denne krigen, med sine enorme tap og lidelser (en regnet med at 80 % av tapene var sivile, under kriger i dag regner en med 90 %) var bakgrunnen da FN-pakten ble undertegnet.

Men det var altså først i Nürnberg-charteret artikkel 6 a at dette ble erklært som en forbrytelse. I 1960 vedtok FNs generalforsamling en resolusjon (resolusjon 39 (V)) der angrepskrig ble karakterisert som en forbrytelse, *[Aggresjon] er den alvorligste av alle forbrytelser mot fred og sikkerhet over hele verden*. Dette ble gjentatt i tillegget til resolusjon 3314 (XXIX) artikkel 5, nr. 2 fra 1974. I Romavedtektenes artikkel 5.1.d er aggresjonsforbrytelsen én av fire internasjonale forbrytelser som omfattes av Den internasjonale domstolens kompetanse. Og Eskeland skriver derfor at all tvil dermed er ryddet av veien: Angrepskrig er ikke bare uønsket eller forbudt, men også straffbart etter folkeretten.

Eskeland følger dette videre opp. Jeg har merket meg at han ikke spesielt nevner økonomiske sanksjoner, men den nevnte resolusjon 3314 (XXIX) har et tillegg til resolusjonen der det heter, i artikkel 3c, at *Blokade av havner er kyster ved bruk av et annet lands væpnede styrker også regnes inn blant aggresjonsforbrytelser*. Men økonomiske sanksjoner er ikke spesifikt nevnt.

Slike sanksjoner blir sett på som legale, men bare mot stater bryter folkeretten. På wikipedia heter det:

*En **sanksjon** (i [folkerett](#) som regel brukt i flertallsformen **sanksjoner**) er tvangstiltak truffet av en eller flere [stater](#) mot en annen stat. Sanksjoner brukes som regel i forsøk på å tvinge en stat til å overholde sine folkerettslige forpliktelser eller underkaste seg dom.^{[1][2]}*

Typen sanksjoner som oftest blir brukt er av økonomisk og politisk grad. Slike tiltak kan være alt fra [våpenembargoer](#), handelsboikott, brudd på kommunikasjoner til sjøs og til lands, og diplomatisk isolasjon. Allikevel viser det seg at slike sanksjoner ikke er noen garanti for at det blir endringer i landets politikk. For at sanksjoner skal fungere er det viktig at alle retter seg til sanksjonene, og at de blir godkjent av [FNs sikkerhetsråd](#). Sanksjoner blir derfor ofte brukt før man iverksetter strengere tiltak, som for eksempel bruk av militær makt.^{[3][4][5][6]} I utgangspunktet er alle stater i verden suverene. Folkeretten er mer som et frivillig lovsystem, der alle stater er

med på å utforme dem, og lover å følge dem. Alle land i verden (utenom [Vatikanet](#)) har signert FN-pakten, og på den måten har de overlatt en del av sin suverenitet til FNs sikkerhetsråd. Gjennom tidene har det blant annet blitt brukt sanksjoner mot [Irak](#), [Iran](#), [Libya](#), [Syria](#), [Somalia](#), det tidligere [Jugoslavia](#) og [Sør-Afrika](#).

Vi kan her bemerke at sanksjonene mot de fleste av disse statene faktisk ikke har vært legitime etter FN-pakten.

En epokegjørende hending

En epokegjørende hending. Stater utsatt for USAs sanksjoner og aggresjon organiserer seg for å kjempe for at alle stater skal følge FN-pakten.

I dag er omtrent 40 stater utsatt for sanksjoner fra USA og vasallene. Dette har ført til at flere stater som blant annet er utsatt for disse sanksjonene i mars 2011 opprettet Vennegruppen til forsvar av FN traktaten. Newsweek hadde et innslag om dette 21.12.21 med overskriften *China, Russia, Iran, North Korea and more Join Forces «In Defence» of UN* der de viser til at dette kom i stand etter at Guaido hadde begynt sine meritter i Venezuela. Da jeg søkte på denne artikkelen fikk jeg først opp hele artikkelen, men da jeg ville lagre den var det umulig. Neste gang jeg søkte på artikkelen fikk jeg opp siste del og til slutt fikk jeg bare opp første del. Men *Group of Friends in Defence of the Charter of the United Nations* kan søkes på wikipedia. Der finnes det flere innslag. Jeg har plukket ut 4 tekster. I kronologisk rekkefølge er den første fra 9. juli 2021. Den vil jeg sitere i sin helhet.

Lansering: "Gruppe av venner til forsvar av FNs charter"^{xviii}

av Joselyn Ariza,

MFA Venezuela.

9. juli 2021

Organisere!

Vi, representanter for Algerie, Angola, Hviterusland, Bolivia, Kambodsja, Kina, Cuba, Den demokratiske folkerepublikken Korea, Ekvatorial-Guinea, Eritrea, Iran, Laos demokratiske republikk, Nicaragua, staten Palestina, Russland, Saint Vincent og Grenadinene, Syria og Venezuela til FN, er glade for å kunngjøre den offisielle lanseringen og etableringen av "Group of Friends in Defense of the Charter of the United Nations".

Vi benytter denne muligheten til å bekrefte at FNs pakt og dets formål og prinsipper forblir tidløse, universelle, og at de alle er uunnværlige for å bevare og fremme internasjonal fred og sikkerhet, rettsstaten, økonomisk utvikling og sosial fremgang, som samt alle menneskerettigheter for alle. På samme måte er å opprettholde FNs charter grunnleggende for å sikre både realiseringen av organisasjonens tre pilarer og oppfyllelsen av våre folks lengsler, noe som til slutt vil være til fordel for vår felles innsats for å møte de komplekse og nye utfordringene og truslene som står overfor menneskeheten og å etablere en fredelig og velstående verden og en rettferdig og rettferdig verdensorden.

Vi fornyer vår forpliktelse til å forsvare De forente nasjoners charter, som ikke bare utgjør en milepæl og en sann troshandling som fortsatt i dag fyller oss med håp om det beste av menneskeheten, og bringer oss sammen for å sikre dagens felles ve og vel til fremtidige generasjoner, men også med den etiske retningslinjen som har styrt internasjonale forhold mellom stater de siste 75 årene, på grunnlag av blant annet prinsipper som suverene likhet

mellom stater – store og små –, retten til selvbestemmelse, - ikke-innblanding i statenes indre anliggender, og respekten for alle nasjoners territorielle integritet og politiske uavhengighet.

Vi bekrefter på nytt vår besluttsomhet om å oppfylle løftet vårt med "Vi, FNs folk", så vel som vårt løfte om å ikke etterlate noen, samtidig som vi understreker behovet for å sikre at lovlighet går foran makt. I denne forbindelse lover vi ikke å spare noen krefter på å bevare, fremme og forsvare ved alle relevante fora at FNs pakt er fremherskende og gyldig, noe som i det nåværende internasjonale tidspunktet har en fornyet og enda viktigere verdi og relevans. Vi understreker også behovet for å unngå selektive tilnærminger og ber om full overholdelse og streng overholdelse av både bokstaven og ånden i prinsippene i FNs pakt, som er kjernen i multilateralisme og tjener som grunnlag for moderne folkerett. Vi understreker videre at det å følge bestemmelsene i FN-pakten på en effektiv måte fremmer fredelige og vennlige forhold og samarbeid mellom stater og til slutt sikrer internasjonal fred og sikkerhet.

Vi inviterer de medlemmene av det internasjonale samfunnet som er engasjert i en effektiv og inkluderende multilateralisme, med formålene og prinsippene nedfelt i De forente nasjoners charter, og med verdien dialog, toleranse og solidaritet, til å vurdere å bli med i vennegruppen så tidlig som mulig, mens vi fortsetter å jobbe sammen for å fremme vår felles agenda.

Venneforeningen skal ha møter hver tredje måned og erklæringen fra det første ministermøte i gruppen er datert 23.09. 21. Møtet ble holdt som et sidemøte ved FNs hovedmøte og foregikk på kontoret til Venezuelas delegasjon til FN. En ny erklæring kom 10.12 samme år.

Interessant er også Den boliviariske republikken Venezuela sitt innlegg i FNs menneskerettighetsråd under dagsordens punkt 69.

Uttalelse fra gruppen av venner til forsvar av FNs charter under behandlingen av agendapunkt 69, med tittelen "Rapport fra Menneskerettighetsrådet"

1. Det er en ære for den boliviariske republikken Venezuela å ta ordet på vegne av medlemslandene i «Group of Friends in Defense of the Charter of the United Nations», som består av Algerie, Angola, Hviterusland, Bolivia, Kambodsja, Kina, Cuba, Den demokratiske folkerepublikken Korea, Ekvatorial-Guinea, Eritrea, Iran, Den demokratiske folkerepublikken Laos, Nicaragua, staten Palestina, Den russiske føderasjonen, Saint Vincent og Grenadinene, Syria, Zimbabwe og mitt eget land, Venezuela. Jeg siterer tre punkt og kommenterer at initiativet ble vel mottatt i Menneskerettighetsrådet.

2. Innledningsvis gratulerer vi ambassadør Nazhat Shameem for hennes ledelse i spissen for Menneskerettighetsrådet i løpet av dets femtende syklus, tilsvarende 2021, og uttrykker taknemlighet for presentasjonen av rapporten fra dette organet for generalforsamlingen, i samsvar med sin resolusjon 60/251, som vi har tatt til etterretning.

8. I denne forbindelse avviser vi alle slags dobbeltstandarder som undergraver menneskerettighetene og hindrer et harmonisk miljø og fremgang på dette feltet, og vi er bekymret for spredningen av ensidige mekanismer som later til å gjennomføre en upartisk vurdering av menneskerettighetssituasjonen i spesifikke stater, spesielt når de ikke teller med deres tilbørlige samtykke og deltakelse. Fortsettelsen av denne praksisen krenker ånden som må lede de høyere idealene til fordel for genuin fremme og beskyttelse av menneskerettighetene, samtidig som det representerer et klart brudd på prinsippene og hensiktene i De forente nasjoners charter, som har forpliktet oss å fremme og oppmuntre til respekt for menneskerettigheter og grunnleggende friheter for alle, uten forskjell av noe slag. Vi husker i

denne forbindelse at den universelle periodiske gjennomgangen (UPU) av Menneskerettighetsrådet er den rette mekanismen for å diskutere på en konstruktiv måte menneskerettighetssituasjonen.

Før jeg viser til et meget informativt intervju med Nicaraguas utenriksminister, Denis Moncada av 27. november 2021 skal jeg sitere litt fra Irans grunnlov og Kinas fem prinsipper for fredelig sameksistens mellom stater, som er nedfelt også i dette landets grunnlov.

De fem prinsipper for fredelig sameksistens

De «fem prinsipper for fredelig sameksistens» er godt respektert^{xix}

Bare for å minne oss på det, er ifølge den kinesiske regjeringen, de «fem prinsipper for fredelig sameksistens» (eller Panchsheel):

- 1) gjensidig respekt for selvbestemmelse (suverenitet) og territoriell integritet;
- (2) gjensidig ikke-aggresjon;
- (3) gjensidig ikke-innblanding i utenlandske indre anliggender;
- (4) likestilling og gjensidig nytte; og
- (5) fredelig sameksistens som sådan.

Siden 1957 har disse prinsippene, som er nedfelt i flere internasjonale avtaler med asiatiske partnerland, blitt stadfestet på nytt.

Disse prinsippene ble først fremmet av Zhou Enlai under samtaler med Indiske myndigheter om handels forbindelser mellom Kina og India i 1954 og var med i kommunikeet etter møtet. I juni samme år bekreftet Zhou Enlai og Nehru disse prinsippene i en tale i forbindelse med de asiatiske utenriksministrenes møte i Colombo på Sri Lanka like etter undertegningen av den sino-indiske handelsavtalen i Beijing. Nehru sa da at «Hvis disse prinsippene ble anerkjent for de gjensidige forholdene mellom alle land, da ville det virkelig knapt være noen konflikter og helt sikkert ingen kriger».

Det har også blitt antydnet at de fem prinsippene delvis oppsto i den nasjonale frigjøringsbevegelsen i Indonesia der Sukarno hadde lagt frem slike prinsipper i 1945 fire år før Indonesia ble uavhengig i 1949. Prinsippene ble også vedtatt i modifiser form på Bandung-konferansen i 1955 og en resolusjon fremmet av India, Jugoslavia og Sverige ble enstemmig vedtatt av FNs generalforsamling i 1957.

Disse prinsippene, slik de var blitt vedtatt i Colombo og andre steder dannet også grunnlaget for alliansefrie bevegelsen som ble etablert i Beograd i Jugoslavia i 1961. I juni 2014 ble den indiske visepresidenten, Hamid Ansari invitert til Den store folkets hall i Beijing for å feire 60årsdagen for undertegningen av Panchsheel-avtalen og i 2017 sa Xi Jinping at «Kina er klar til å arbeide med India for å søke veiledning fra de fem Panchsheel-prinsippene».

De kinesiske lederne insisterer i første omgang på likhet mellom suverene stater: «Den sentrale ideen med dette prinsippet, har president Xi Jinping erklært, er at et lands suverenitet og verdighet, uansett størrelse, makt eller formue, må respekteres, at ingen innblanding i dets interne anliggender tolereres, og at land har rett til fritt å velge sitt sosiale system og sin utviklingsvei.» Dette er ikke bare en ren prinsipperklæring, men viser seg stadig i praktisk politikk.

Kineserne har alltid ønsket å plassere sine handlinger innenfor rammen av FN og deres internasjonale institusjoner, som de i økende grad har støttet. Noen ganger blir man overrasket over deres passivitet eller svært svake engasjement i de blodige konfliktene som har preget de siste tiårene, men dette er bevisst. De blir anklaget for å være diskre og ikke gjøre noe verken mot diktatoriske eller teokratiske regimer, som det fremdeles finnes mange av i dagens verden, og for å gjøre lønnsomme forretninger med dem. Burde ikke Vesten begynne med å bære ut sitt eget søppel, sin egen støtte for de fleste av disse regimene? Uansett så inntar kineserne denne holdningen fordi de er resolutt imot enhver imperialisme forkledd som en falsk demokratisk fasade eller under påskudd av antatte humanitære inngrep. (Se note i.)

Irans anti-imperialistiske grunnlov^{xx}

Så vil jeg også nevne Irans grunnlov som ble vedtatt i 1979 med flere tillegg frem til 1989 som gir uttrykk for at det muslimske opprøret der som kastet ut Shahan og USA var en antiimperialistisk revolusjon. Særlig vil jeg trekke frem kapittel 1, artikkel 3. Her heter det at Den islamske republikken Iran har plikt til å rette alle sine ressurser mot å nå følgende mål:

Artikkel 3. gratis utdanning og fysisk trening for alle på alle nivåer og forbedring og utviding av høyere utdanning;

Artikkel 5. fullstendig eliminering av imperialisme og hindring av utenlands innflytelse;

Artikkel 6. fjerning av alle former for despoti og autokrati og alle forsøk på å monopolisere makten;

Artikkel 7. sikring av politisk og sosial frihet innen lovens grenser;

Artikkel 8. hele folkets deltaking i å bestemme sin politiske, økonomiske, sosiale og kulturelle skjebne;

Artikkel 11. omfattende styrking av grunnlagene for nasjonalt forsvar i ytterste grad ved allmenn verneplikt for å sikre uavhengigheten, den territoriale integritet og den islamske orden i landet;

Venezuela ut av OAS – så kom USAs sanksjoner

Intervju med Venezuelas utenriksminister, Denis Moncada,^{xxi} etter at Venezuela forlot OAS

Så vil jeg legge ved det intervjuet Ben Norton, assisterende redaktør i Grayzone gjorde med Venezuelas utenriksminister, Denis Moncada 27. november i år.

Nicaraguas utenriksminister: Vi motstår en "pandemi av nykolonialisme"

Ben Norton · 27. november 2021 Grayzones Ben Norton satte seg ned for et intervju med Nicaraguas utenriksminister Denis Moncada for å diskutere landets beslutning om å forlate OAS, (Organisasjonen av amerikanske stater) dets forsøk på å bygge en internasjonal allianse mot amerikansk unilateralisme, og hvordan en antiimperialistisk utenrikspolitikk ser ut.

NORTON: Dette er Ben Norton med The Grayzone. Jeg er i Nicaraguas utenriksdepartement, og jeg satte meg nettopp ned for et intervju med utenriksminister Denis Moncada. Vi snakket om Nicaraguas historiske beslutning om å forlate Organisasjonen av amerikanske stater, og andre regionale spørsmål her i Latin-Amerika. Og vi diskuterte hvordan Nicaragua er en del av en bevegelse av land rundt om i verden som prøver å skape en ny politisk og økonomisk arkitektur, motstå USAs unilateralisme og sanksjoner.

God morgen, utenriksminister Denis Moncada, takk for intervjuet. Den 19. november annonserte du at Nicaragua forlater OAS. Kan du forklare hvorfor Nicaragua tok denne historiske avgjørelsen?

DENIS MONCADA: Ja, tusen takk Ben, og hilsener også til dine lesere, lyttere eller seere i dette tilfellet. Jeg vil si at Nicaragua tok denne avgjørelsen, regjeringen til president Ortega tok beslutningen om å si opp OAS-charteret. Og grunnen til det er at det er en avgjørelse som angår verdigheten til det nicaraguanske folket, verdigheten til regjeringen for gjenoppbygging, forsoning og nasjonal enhet, regjeringen til president Ortega og virkelig for å forsvare det nicaraguanske folkets verdighet. Fordi vi, i vår utenrikspolitikk, er åpne. Vi søker virkelig kommunikasjon, bilaterale relasjoner og også multilaterale relasjoner. Men vi har vært veldig tydelige, og vi sier at vi ikke aksepterer utenlandsk innblanding, og heller ikke intervensjoner, som prøver å blande seg inn i landets interne bekymringer.

Og grunnen til at vi har fordømt OAS er på grunn av politikken og holdningen, først og fremst fra USA og landene som er underlagt den, som prøver å styre og påtvinge Nicaraguas interne politikk og opprettholde en permanent politikk for innblanding og intervensjonisme, manglende respekt for det nicaraguanske folkets verdighet. Og det sier virkelig hvorfor Nicaragua, regjeringen i Nicaragua, det nicaraguanske folket, og det har blitt krevd av det nicaraguanske folket, og institusjonene og maktene til staten har foreslått og oppfordret presidenten til republikken til å fordømme OAS-charteret. Det vil si å avslutte Nicaraguas forhold til OAS, suspendere forholdet. Og det er nettopp derfor vi sendte uttalelsen til generalsekretæren for OAS, etter instruks fra republikkens president, kommandør Daniel Ortega Saavedra, og sa at nok er nok.

BEN NORTON: Og du sa i brevet til OAS, og til generalsekretæren for den organisasjonen, Luis Almagro, at du sa at OAS er et «innblandingsinstrument» fra USA som søker å påtvinge USAs hegemoni i denne regionen. OAS sier den er uavhengig. Men du tror ikke det er sant? Så sier Ben Norton at det var innblanding fra USA og OAS som sørget for kuppet i Bolivia der president Evo Morales ble kastet. Og at til og med liberale stater som regjeringen i Argentina og Mexico kritiserte USA for dette. Dernest går han over til å vise til møtet i september i CELAC, Fellesskapet av latin-amerikanske stater i Mexico City Moncada var til stede.

DENIS MONCADA: Det er ikke et spørsmål om hva jeg synes; det er et spørsmål om hva som er den konkrete, sanne, objektive virkeligheten.

OAS ble konstruert, opprettet nettopp av USA som en måte å påtvinge sine politiske beslutninger, som er definert av politikken til Monroe-doktrinen.

Og da OAS ble opprettet, tror jeg det var kommandør Fidel Castro som beskrev det som "koloniens departement." Og virkelig, det konseptet, som allerede har blitt sagt i flere tiår, er akkurat det som definerer OAS.

Og tenk på det, Ben, OAS, hvor ligger det? Den ligger, en, i Washington, dens permanente beliggenhet. OAS blir tatt til fange der, som en fange i USA.

Men i tillegg til å være i Washington, hvor ligger det egentlig? Noen kvartaler fra Det hvite hus, og på den andre siden noen kvartaler fra utenriksdepartementet.

Hvis vi til og med forstår den geografiske plasseringen av OAS i byen, i en bygning som ble bygget for mer enn et århundre siden, sier det tydelig at dette er et amerikansk politisk og

diplomatisk instrument, et som støtter de viktigste strategiske beslutningene til USA i forhold til makten og hegemoniet som den prøver å opprettholde over Latin-Amerika og Karibia.

Jeg tror det er den klareste måten å forklare hvorfor OAS ikke er en uavhengig organisasjon, men snarere et strategisk, politisk, diplomatisk instrument fra USA, som bestemte seg for å samle representantene, nær Det hvite hus og utenriksdepartementet, av alle statene i Latin-Amerika og Karibia – unntatt Cuba, unntatt Venezuela, unntatt Nicaragua, som er nettopp grunnen til at det fordømmer charteret sitt – slik at USA der ganske enkelt kan gjøre sine kommandoer og "avtaler", i skremmesitater, slik at de gjør det det nordamerikanske imperiet bestemmer seg for å gjøre med Latin-Amerika og Karibia.

BEN NORTON: Den siste tiden har det vært mye kritikk av OAS, på grunn av statskuppet i Bolivia i 2019, og på grunn av OAS' rolle i å publisere falske anklager om antatt valgfusk.

Dessuten har vi sett at Juan Guaidó, som aldri har vunnet en eneste stemme for å bli såkalt "president" i Venezuela, han representerer Venezuela ved OAS, i Washington.

OAS sier i sitt charter at det er mot innblanding, og faktisk står det i sitt charter at innblanding i medlemslandenes indre anliggender er et brudd på OAS-charteret.

Så, mener du at OAS bryter sitt eget charter?

DENIS MONCADA: Definitivt. Og det er et interessant element å tenke på, fordi charteret til OAS, hvis man ser på det i teoretiske og konseptuelle termer, ifølge teksten, kan det virke som om charteret stemmer overens med lands interesser, når det gjelder å forsvare deres suverenitet, deres territoriale integritet, prinsippet om ikke-innblanding i statenes indre anliggender, dersom OAS ikke hadde flere fullmakter enn de som er klart fastsatt i dens charter.

Hvis du ser på det fra et konseptuelt og teoretisk synspunkt, kan vi si at OAS-stiftelsen har noen elementer som kan være gyldige. Men den konkrete sannheten, virkeligheten er nettopp [det motsatte]. Du nevnte tilfellet med Bolivia, for eksempel.

Det vil si at når denne politikken faktisk gjennomføres i landene i Latin-Amerika, av folk som forsvarer sine egne rettigheter, utøver sin suverenitet, av selvbestemmelse, beskytter sine historiske og grunnleggende rettigheter, det er det USA ikke liker.

Og det er nettopp da de, på de mest intense måter, fortsetter å lage politikk for å destabilisere og styrte regjeringer, legitime, konstitusjonelle, demokratiske regjeringer.

Og så opptrer figuren til OAS, på veldig aktive måter, og prøver å oppfylle ordrene fra USA.

Hvis det er en progressiv regjering, hvis det er en revolusjonær regjering, hvis det er en avansert regjering som tar en retning for å prøve å styrke rettighetene til folket, forsvare seg fra aggressorland, da handler de.

USA beordrer OAS til å handle. Og OAS, vi så allerede nøyaktig hvordan den handlet for å destabilisere Bolivia og få til å styrte president Evo Morales, på en så urettferdig, vilkårlig, barbarisk, vill måte.

BEN NORTON: Du nevnte at Cuba, den revolusjonære regjeringen på Cuba, lenge har kritisert OAS. Kommandør Fidel Castro sa at OAS er "departementet for yankee-koloniene." Og Venezuela forlot også OAS for to år siden.

Men mer og mer, det er ikke bare de revolusjonære regjeringene i regionen, men til og med liberale regjeringer, som den argentinske regjeringen, den meksikanske regjeringen, de har også kritisert OAS for statskuppet i Bolivia.

Og i september var det et møte, et toppmøte for CELAC, Fellesskapet av latinamerikanske og karibiske stater, i Mexico City. Du deltok på toppmøtet i Mexico.

Mer og mer er det debatt i Latin-Amerika om at CELAC er et alternativ til OAS. Tror du at OAS kan tjene som et alternativ?

DENIS MONCADA: Faktisk dukket CELAC opp nettopp som et alternativ for folkene i Latin-Amerika og Karibia, unntatt USA og Canada, som ikke deltar i CELAC.

Det var nettopp visjonen til stats- og regjeringssjefer, og fremfor alt folkene i Latin-Amerika, om å ha et autonomt, uavhengig forum, som svarer på bekymringene, visjonen og de historiske behovene til folket i Latin-Amerika. og Karibia.

Så CELAC er et reelt alternativ til OAS. Og faktisk har land gjort en innsats nettopp for å opprettholde kontinuiteten til CELAC.

Og hver for seg vet vi at USA og andre land, inkludert også land i Europa, gjør alt for å nøytralisere, for å stoppe, for å hindre land i å opprette og opprettholde sine organisasjoner som gjør det mulig for dem å ta en annen vei, med en visjon om å styrke deres rettigheter, deres politikk, deres friheter og deres kamp for uavhengighet til forsvar for suverenitet og selvbestemmelse.

BEN NORTON: Tre dager etter valget 7. november her i Nicaragua, undertegnet USAs president Biden Renacer Act, og innførte senere flere sanksjoner mot Nicaragua, og ikke bare mot myndighetspersoner, men også mot institusjoner som Nicaraguas offentlige påtalemyndighet.

Hva synes du om disse sanksjonene?

DENIS MONCADA: Vi anerkjenner ikke ekstraterritorialiteten til lovene som USA godkjenner, enten det er gjennom kongressen eller ratifisert av den amerikanske presidenten.

Dens lover er lover for landet, for staten, men ikke for andre land. Nicaragua anerkjenner ikke den ekstraterritorialiteten.

Ikke desto mindre er vi veldig tydelige på at vi snakker om det samme temaet, og vi ser en annen faktor, en annen fasett av hvordan imperiet prøver å utvide sitt hegemoni, lage lover, med presidenten som godkjenner dem, og deretter prøver å anvende disse lovene i andre land.

Dette inkluderer å pålegge ensidige tvangstiltak (sanksjoner), som vi allerede vet er ulovlige, vilkårlige, absurde, og i tilfelle Nicaragua har vi sagt det, vi aksepterer dem ikke, vi avviser dem, vi fordømmer dem.

Det er en form for at imperiet fortsetter å utøve den rollen det mener det har i verden, å være dommer, å være en påtalemyndighet, å spille en rolle som det internasjonale samfunnet ikke har gitt det.

Ikke desto mindre ser vi hvordan det er en slags konsistens i den holdningen, i den keiserlige oppførselen, ved å bruke alle dens forskjellige instrumenter, som OAS, som kongressen, for å vedta en resolusjon og så prøver imperiet å påtvinge det overalt.

Det er derfor Nicaragua, vår regjering, regjeringen til president Ortega, har opprettholdt det vi sier er en antiimperialistisk politikk, men avmålt.

Og når vi sier antiimperialistisk, er det fordi vi er klare på at de som utøver makt er en liten gruppe med ekstraordinær makt, som til og med påvirker det nordamerikanske folket selv.

Imperiet er ikke det nordamerikanske folket. Det nordamerikanske folket er ikke en del av imperiet. Imperiet består av de store organisasjonene, de store økonomiske maktene, industrielle og militære makter, som prøver å påtvinge verden seg for å utnytte den, plyndre den, kolonisere den igjen.

Og det gjør dette for å opprettholde en livsstil, som ikke er pålagt av det nordamerikanske folket, men snarere av de mektige interessene, gjennom aggresjon, gjennom å rane rikdommen til land, på en utrolig, skamløs måte.

BEN NORTON: For tiden bor en fjerdedel av verdens befolkning i land som er sanksjonert av USA og EU. Det vil si at en fjerdedel av menneskeheten bor i land under sanksjoner.

Så er det et forsøk fra sanksjonerte land, som Nicaragua og Venezuela og andre land, på å bygge et alternativ til dette finansielle systemet dominert av USA?

DENIS MONCADA: Ja, det er en kamp som har pågått i mange tiår, fordi vi må endre internasjonale relasjoner og systemer, blant dem det internasjonale finanssystemet og den internasjonale orden.

Og Nicaragua er en del av landene som kjemper for å gjøre disse transformasjonene i det internasjonale samfunnet av nasjoner, og for å omforme, omdefinere, omstrukturere det finansielle systemet, den internasjonale orden generelt, av politiske relasjoner, diplomatiske relasjoner også, og fremfor alt å ha fred som et sentralt punkt.

Det internasjonale samfunnet ønsker virkelig er fred, stabilitet, sikkerhet, arbeid, fremskritt, slik at våre folk, over hele verden, er i stand til å anstrenge seg for å være lykkelige. Det er det hele menneskeheten ønsker og ønsker.

Ingen kriger, ingen konflikter, ingen spenninger, ingen aggresjoner, men heller fred, stabilitet, respekt mellom stater, respekt mellom regjeringer, respekt mellom folk.

Og å fortsette å fremme, kjempe mot fattigdom, styrke programmer for menneskelig utvikling. Kort sagt, det er det menneskeheten ønsker.

Og utvilsomt må vi styrke alle folkeslags felles kamp for å endre systemet.

BEN NORTON: Nicaragua er et av medlemmene i en ny gruppe i FN som kalles gruppen av venner til forsvar av FN-pakten. Det er Nicaragua, Venezuela, Cuba, Kina, Russland, Palestina, Eritrea, forskjellige land.

Hva er denne gruppen, og hva er viktigheten av en allianse av land sanksjonert av USA?

DENIS MONCADA: Det vesentlige er å forsvare FN-pakten. Og gruppen av land ble dannet nettopp med det målet.

Hvorfor FN-pakten? Hvis vi diskuterer FN-reformer og også transformerer systemet, finner du i FN-pakten nettopp de grunnleggende prinsippene som åpner for fredelig sameksistens, respekt mellom stater, oppnå og styrke fred, stabilitet, internasjonal sikkerhet, samarbeid mellom

utviklingsland, for å oppnå en omfattende utvikling, for å gjøre alle målene i 2030-agendaen for bærekraftig utvikling mulig.

Så den gruppen av land mener at vi virkelig trenger å komme sammen og forsvare disse prinsippene og verdiene, de grunnleggende erklæringene som er etablert i FN-pakten, for å kunne trives som uavhengige stater, som suverene stater, og fortsette å forsterke arbeide for å opprettholde, opprettholde og styrke fred, internasjonal sikkerhet, alle folks rett til å leve på sine egne måter, med selvbestemmelse og gjensidig respekt.

Så det er en vennegruppe til forsvar for FN-pakten, som er veldig viktig. Den har allerede hatt møter i New York og også i Serbia, og har utnyttet møtet til den alliansefrie bevegelsen.

Kort sagt, det er å holde den viktige saken i gang, den posisjonen til landene, det internasjonale samfunnet, for å forsvare liv og menneskehet, for å ha fred, for å styrke fred, og fortsette å fremme i positiv forstand, i en følelse av ro for hele menneskeheten.

BEN NORTON: Et annet medlem av gruppen av venner til forsvar av FNs charter er Iran. Og du deltok på innsettelsen av president Raisi, Irans nye president.

Hva er viktigheten av forholdet mellom Nicaragua og Iran, og generelt med landene i Vest-Asia? Synes du det er viktig å styrke forholdet mellom antiimperialistiske krefter i Vest-Asia og progressive krefter her i Latin-Amerika?

DENIS MONCADA: Ja, Nicaragua og regjeringen til president Ortega har sagt veldig tydelig at vi opprettholder brede relasjoner med hele verden. Fordi de er relasjoner av vennskap, av brorskap, av brorskap, av samarbeid, av solidaritet.

Og verden bør leve, bør dele sine interesser, sine mål, sine behov, i sine nødsituasjoner, i sine pandemier, som ikke bare er Covid-19, men også økonomiske pandemier, politiske pandemier, aggresjonspandemier, pandemier av nykolonialisme.

På dette området styrker og utvider vi vårt forhold til Iran og med andre land i Asia, og også i Afrika. For det er felles interesser, felles visjoner, delte rettigheter mellom land.

Og ved å kombinere våre styrker, samtale, holde dialog, styrker vi våre bilaterale relasjoner og multilaterale relasjoner.

Vi forlater nå OAS, men vi kommer til å styrke og fortsette å styrke vår kommunikasjon med CELAC, vår kommunikasjon og relasjoner med ALBA-TCP, våre relasjoner med andre organisasjoner, med den alliansefrie bevegelsen, også med FN .

Kort sagt, forholdet til Iran og andre land er innrammet nettopp rundt den visjonen om å utvide og styrke forholdet til alle verdens land, en visjon som Nicaragua har, og som er satt opp av kommandør Daniel Ortega.

BEN NORTON: I dag i diskusjonen vår er det et tema som knytter sammen alle temaene, det er et problem, og det er imperialismen. Du nevnte at utenrikspolitikken til Nicaragua er en antiimperialistisk utenrikspolitikk, og internasjonalistisk.

I sandinistbevegelsen, hva er viktigheten av dette, av internasjonalisme og antiimperialisme?

BEN NORTON: For noen år siden inngikk Nicaragua en avtale med et kinesisk selskap om å bygge en inter-oseanisk kanal. Og vi har sett at dette temaet, dette spørsmålet om den inter-oseaniske kanalen, ble et viktig konfliktpunkt i internasjonal politikk.

Vi har dokumenter som viser at USA finansierte opposisjonsgrupper for å organisere protester mot den inter-oseaniske kanalen. USA har en lang historie med å prøve å bygge sin egen inter-oseaniske kanal.

Så hva er viktigheten av dette prosjektet for Nicaragua?

DENIS MONCADA: Nicaragua har geografiske forhold som har gjort det mulig og fortsatt gjør det mulig å bygge en rute for inter-oseanisk kommunikasjon, det vil si en form for tilrettelegging for internasjonal kommunikasjon og kommersiell utveksling, alt som en kommunikasjonsvei gjør mulig, for å kutte avstander, og spare drivstoff, og gjøre transporten av forbruksvarer mer effektiv fra hele verden.

Og vel, det er Nicaraguas rett. Vi bygger en kanal i vårt territorium, suverent territorium, territoriet til det nicaraguanske folket. Og med en visjon om også å dele den geografien for å skape en kommunikasjonsvei som kommer hele verden til gode, med nicaraguansk kontroll og ledelse.

Byggingen av kanalen fortsetter å gå fremover, med undersøkelser som utføres av gjennomførbarhet og virkninger på miljøet. Kort sagt, med alle elementer for å gjøre det på en ansvarlig måte, som sier at en stat bør bygge et prosjekt av stor betydning, som en inter-oseanisk kanal.

BEN NORTON: For å konkludere, i USA snakker vi mer og mer om ideen om en ny kald krig, det vil si den andre kalde krigen, men denne gangen ikke bare mot Russland, men også mot Folkerepublikken Kina.

I USA handler alt i dag om Russland og Kina. De sier at Moskva skal ha stjålet valget. De sier at Kina skapte coronaviruset. Det er mye propaganda i USA om dette.

Og her i Latin-Amerika har vi sett at denne regionen er en del av denne såkalte nye kalde krigen. USA sier: "Latin-Amerika er vårt, og vi vil ikke at Russland og Kina skal ha forbindelser og gjøre forretninger med landene her."

Så for Nicaragua, hva kan Nicaraguas rolle være i denne såkalte andre kalde krigen? Og hva synes du om denne konflikten mellom Washington på den ene siden og Moskva og Beijing på den andre?

DENIS MONCADA: USA er et imperium. Det har vært et imperium i lang tid. Imperier prøver å forhindre at de forsvinner eller mister hegemoniet. Og de vil bruke alle instrumenter, alle former, for å opprettholde sitt nivå av makt og kontroll.

Og åpenbart prøver de å stoppe andre land fra å utvikle seg, vokse, utvide sine kapasiteter, sine muligheter i økonomiske og kommersielle termer, i utviklingen av sine folk, i styrking av sine rettigheter, i å ha en stemme på den internasjonale scenen, i å ha mer ansvarlige relasjoner, som ikke er inntrengende på fiendtlig måte, ikke intervensjonistiske, ikke blander seg inn.

Alt dette endrer mentaliteten og oppfatningen av menneskeheten som helhet, og viser den nøyaktige forskjellen mellom et hegemonisk imperium som dominerer, griper inn, invaderer, ødelegger nasjoner og land, stater og menneskeheten; og mellom andre land som utvikler seg, som løser sine egne problemer for deres befolkning, og på en eller annen måte sosialiserer sin fremgang, sitt fremskritt, sin teknologi, sin kommersielle utveksling, og det å dele sine fremskritt med andre land på en veldig respektfull måte, og sin utvikling.

Og bidra, på en ansvarlig og støttende måte, for å tilrettelegge med andre land så vel for en plan for samarbeid, for investeringer, for solidaritet, for å fortsette å utvikle seg, for å fortsette å utvikle og løse lands økonomiske problemer som på en måte, eller svært mye bidrar vesentlig til å konsolidere fred, stabilitet, sikkerhet i alle land.

Og det er nettopp på den måten vi unngår massive irregulære migrasjoner, og alle de problemene som folk er bekymret for.

Så kald krig, nei, det menneskeheten trenger er fred, stabilitet, samarbeid, vennskap og sameksistens.

Det er på grunn av den typen spenninger som skapes av makter som USA, eller Europa gjennom NATO, at vi nå ser at beveger seg til Latin-Amerika med deltagelse av Colombia, noe som virkelig er dumt.

Så det er en krig ført av én makt, kombinert med maktene i Europa, som ønsker å opprettholde sin kontroll over verden, sitt hegemoni, og for å prøve å hindre andre land i å gå videre, fra å utvikle seg, fra å ha en ansvarlig statspolitikk og dele med menneskeheten sin utvikling, sin fremgang og gå retning av å fremme utviklingen av folkene på en måte som er fredelig, vennlig og samarbeidende, til gjensidig nytte for disse landene som utvikler seg selv og landene som er på vei mot utvikle seg på jakt etter en bedre fremtid.

BEN NORTON: Foreign Minister Denis Moncada, thank you so much for the interview.

DENIS MONCADA: Many thanks to you, Ben, and a cordial greeting as well to all of your friends, comrades, and audience.

BEN NORTON: Thank you.

Litt mer om RENACER-loven

Biden undertegner lov om å øke sanksjonene mot Nicaragua og Ortega-regimet

Joshua Nelson | U. Nevada Las Vegas School of Law, USA 11. november 2021 12:00:02

President Joe Biden undertegnet RENACER-loven onsdag^{xxii}, som krever økte sanksjoner mot den nicaraguanske lederen Daniel Ortega.

RENACER-loven vedtok Kongressen med sterk bipartistøtte 3. november

Lovforslaget ble innført i Senatet 25. mars, men aktiviteten på lovforslaget akselererte i november under oppkjøringen til Nicaraguas presidentvalg i 2021, som ble avsluttet 7. november. Daniel Ortega vant 75 prosent av stemmene i det valget, som EU, USA og flere latinamerikanske journalister kalte et falskt valg. Ortega-regimet skremte, arresterte og diskvalifiserte opposisjonsjournalister og politikere i forkant av valget. President Biden erklærte valget for å være en falsk og en pantomime, og sammenlignet Ortega med Somoza-familien. Somoza-familien drev et autokratisk Nicaragua i førti år, men ble støttet av USA. Biden-administrasjonen kunngjorde at nye sanksjoner vil bli implementert raskt i henhold til RENACER-loven. Det amerikanske sanksjonsprogrammet mot Nicaragua administreres av Treasury's Office of Foreign Assets Control. RENACER-loven pålegger også amerikanske representanter ved internasjonale finansinstitusjoner å gå mot lån og økonomisk eller teknisk bistand til Nicaragua.

Loven krever også at utenriksdepartementet rapporterer om offentlig korrupsjon, menneskerettighetsbrudd og russisk engasjement i Nicaragua.

Den alliansefrie bevegelsen har fornyet seg, vokser og styrker seg

Hvis du googler «organisasjonen av alliansefrie nasjoner» får du opp litt om den første delen av historie til denne bevegelsen og så avslutter de slik: «Organisasjonen har hatt problemer med å finne en relevant rolle etter den kalde krigens avslutning. Jugoslavias etterfølgerstater har vist liten interesse for NAM, og i 2004 forlot Malta og Kypros organisasjonen og ble EU-medlemmer».

Men har du fulgt litt med utenfor hovedstrøms-mediene så vet du at det som norske wikipedia fremlegger er det synet den columbisk-imperialistiske eliten vil at vi skal godta. I virkeligheten viser det seg å være en komplett feilinformasjon – eller direkte sagt, løgn. Her er et dokument som viser dette.^{xiii}

Den 11. oktober 2021 møttes delegasjoner som representerte regjeringene til mer enn 105 nasjoner, nesten hele det globale Sør, i Beograd, Serbia for å minnes grunnleggelsen av den alliansefrie bevegelsen for seksti år siden i hovedstaden i det tidligere Jugoslavia.

Av Charles McKelvey

Publisert på forfatterens egen Stubstack-spalte, 22. oktober 2021

"Menneskeheten har en enorm tørst etter sosial rettferdighet" - Fidel

*Den 11. oktober 2021 møttes delegasjoner som representerte regjeringene til mer enn 105 nasjoner, nesten hele det globale Sør, i **Beograd**, Serbia for å minnes grunnleggelsen av den alliansefrie bevegelsen for seksti år siden i hovedstaden i det tidligere Jugoslavia. Jubileumstoppmøtet ble talt av president Ilham Aliyev fra Aserbajdsjan, den nåværende presidenten for den alliansefrie bevegelsen; Aleksandar Vucic, Serbias president, som var +vertskap for arrangementet; Indonesias utenriksminister Retno Marsudi, hvis nasjon spilte en viktig rolle i grunnleggelsen av bevegelsen; FNs generalsekretær Antonio Guterres; blant andre. Flere foredragsholdere kritiserte akkumuleringen av covid-19-vaksiner fra rike vestlige land, og ba om mer solidaritet og en mer rettferdig fordeling.*

Den klassiske perioden, 1961 til 1983

The alliansefrie bevegelsen ble grunnlagt i 1961, under epoken med avkolonisering av mange afrikanske og asiatiske land. Grunnleggelsen ble ledet av den jugoslaviske presidenten Josip Tito, president Abdel Nasser i Egypt, statsminister Jawharlal Nehru fra India og president Ahmed Sukarno fra Indonesia. Kwame Nkrumah, statsminister i Ghana, og Osvaldo Dorticós, Cubas president, var også til stede. Grunnleggende toppmøtet ba om demokratisering av FN, og det ba atommaktene (USA, Sovjetunionen, Storbritannia og Frankrike) om å eliminere sine atomarsenaler. Dessuten erklærte den støtte til de væpnede kampene til nasjonale frigjøringsbevegelser i Algerie og de portugisiske koloniene i Afrika.

Grunnleggende toppmøte for ikke-alliert bevegelse, Beograd, Jugoslavia, 1961

Den alliansefrie bevegelsen utgjorde det organisatoriske uttrykket for "Bandung-ånden", som ble stimulert av møtet i 1955 i Bandung, Indonesia, innkalt av Sukarno. Dette første møtet ble deltatt av representanter for tjue ni nylig uavhengige asiatiske og afrikanske nasjoner. Zhou En-lai fra

Kina var blant deltakerne, som også inkluderte Nehru og Nasser. Bandung-konferansen erklærte viktigheten av enhet i den tredje verden i opposisjon til europeisk kolonialisme og vestlig imperialisme. Den tok til orde for økonomisk samarbeid snarere enn utnyttelse som grunnlaget for internasjonale relasjoner. I et forsøk på å avslutte den tildelte rollen til deres økonomier som eksportører av råvarer og importører av produserte varer, ba Bandung-konferansen om diversifisering av deres økonomier og utvikling av deres nasjonale industrier. Den støttet reguleringen av internasjonale kapitalstrømmer. Den tok til orde for internasjonal kontroll av våpen, reduksjon av militære styrker og forbud mot atomvåpen. Den fordømte kulturell imperialisme og undertrykkelsen av nasjonale kulturer.

I 1973, på sitt tredje toppmøte i Alger, erklærte den ikke-allierte bevegelsen at den internasjonale orden fortsetter å fremme underutviklingen av tredje verdens nasjoner. Toppmøtet støttet opprettelsen av offentlige karteller for å overføre makt til råvareeksportører; den ba om en kobling av prisene på eksport av råvarer til prisene på importerte produserte varer; og den bekreftet prinsippet om nasjoners suverenitet over deres naturressurser, inkludert deres rett til å nasjonalisere eiendom innenfor deres territorier. Toppmøtet støttet et dokument om den nye internasjonale økonomiske orden, som hadde vært under utarbeidelse av tredje verdens regjeringer i et tiår.

I 1974 vedtok FNs generalforsamling dokumentet om en ny internasjonal økonomisk orden, som ble støttet av den ikke-allierte bevegelsen, G-77 og de sosialistiske nasjonene. Dokumentet bekreftet prinsippet om nasjoners suverenitet over deres naturressurser. Den tok til orde for: opprettelsen av foreninger for råvareprodusenter for å gi råvareeksporterende stater kontroll over prisene; en ny internasjonal pengepolitikk som ikke straffet de svakere statene; økt industrialisering av den tredje verden; overføring av teknologi fra de avanserte industristatene til den tredje verden; regulering og kontroll av aktivitetene til transnasjonale selskaper; fremme samarbeid mellom nasjonene i den tredje verden; og bistand til utviklingen i den tredje verden.

I 1979, på det sjette toppmøtet for den alliansefrie bevegelsen i Havana, bekreftet nittitre land i den tredje verden sin forpliktelse til nasjonal suverenitet, økonomisk integritet, kulturelt mangfold og atomnedrustning. De erklærte: «Stats- og regjeringssjefene bekrefter sin dype overbevisning om at en varig løsning på problemene i utviklingsland bare kan oppnås ved hjelp av en konstant og grunnleggende omstrukturering av internasjonale økonomiske forbindelser gjennom etableringen av en ny internasjonal økonomisk orden.»

Cuba, som representerte den allierte bevegelsen som dens president fra 1979 til 1982, ba FN om å svare på den desperate økonomiske og sosiale situasjonen i den tredje verden. Den foreslo: en ekstra strøm av ressurser til den tredje verden gjennom donasjoner og langsiktig lavrentekreditt; en slutt på ulikt bytteforhold; å slutte med irrasjonelle våpenutgifter og styre disse midlene til å finansiere utvikling; en transformasjon av det internasjonale pengesystemet; og sletting av gjelden til mindre utviklede land i en ugunstig situasjon.

Avsporingen av den alliansefrie bevegelsen

På slutten av 1970-tallet hadde den ikke-allierte bevegelsen mistet sin innflytelse i verden. Regjeringene var fanget i det Nkrumah kalte et «økonomisk kvelertak», og som et resultat hadde bevegelsene til den tredje verdens nasjonal og sosial frigjøring ikke vært i stand til å innfri løftene til folkene sine. Sukarno hadde blitt fjernet fra makten, det samme hadde Nkrumah. Nasser hadde mistet innflytelse som et resultat av Egypts nederlag i krigen i 1967. Den alliansefrie bevegelsens forslag om en ny internasjonal økonomisk orden ble ignorert av de globale maktene.

I møte med de første tegnene på den vedvarende strukturelle krisen i verdenssystemet, forberedte de globale maktene seg på et avgjørende trekk i en retning motsatt den som ble foreslått av den ikke-allierte bevegelsen, mot en reduksjon av statens rolle i økonomien, som betydde en nedgang i kapasiteten til tredje verdens regjeringer til å forsvare sin suverenitet, sine naturressurser og menneskerettighetene til sine folk. I denne pessimistiske globale konteksten ble den tredje verden-prosjektet avsporet innenfra, en prosess som ble ledet av de «asiatiske tigre».

Fra begynnelsen av fremveksten av tredje verdens antikoloniale bevegelser, var det en sektor av den tredje verdens nasjonale borgerskap som hadde en økonomisk interesse og en ideologisk orientering for å utvikle nasjonal uavhengighet i en form som bevarte de økonomiske strukturene som ble etablert under kolonitiden. Denne sektoren inkluderte for eksempel de medlemmene av det nasjonale borgerskapet som eide foretak dedikert til eksport av råvarer eller import av produksjonsvarer. I tillegg hadde et betydelig antall av det nasjonale borgerskapet blitt utdannet i vestlige institusjoner, noe som gjorde det lettere å formidle ideer som rettferdiggjorde det etablerte verdenssystemet.

Når vi reflekterer over den tredje verden-prosjektet, må vi derfor konsekvent opprettholde et skille mellom tilpasning og revolusjonære ledere/intellektuelle i den tredje verden. Under overgangen til uavhengighet og den påfølgende utviklingen av det nykoloniale verdenssystemet, ga de globale maktene kontinuerlig støtte til tilpasningene og forsøkte å undergrave eller myrde de revolusjonære lederne. Mange nylig uavhengige tredje verdens-regjeringer prøvde å opprettholde en balanse, og ga innrømmelser til revolusjonære ambisjoner og folkekrav, men forsøkte å opprettholde vennlige forhold til de globale maktene. Noen politiske ledere vedtok balansegangen av ekte omtanke for folket og nasjonen, men andre ble dyktige til å kynisk presentere seg selv som forsvarere av folket da de beskyttet det nasjonale borgerskapets spesielle interesser. I kontrast, i de nasjonene som utviklet et klart revolusjonerende prosjekt, dukket det opp eksepsjonelle ledere med kapasitet til å forklare de nødvendige transformasjonene til folket, til å delegitimere tilpasningene som representanter for koloniale og nykoloniale interesser, og til å lede nasjonen i utviklingen av et radikalt nasjonalt frigjøringsprosjekt. Slike ledere inkluderte Fidel, Ho, Nasser, Sukarno, Nkrumah og Nyerere, som i folkets øyne ble heroiske skikkelser i formuleringen og forsvaret av Den tredje verdens-prosjektet.

Den ideologiske vendingen av den globale makteliten fra 1979-1980 ga muligheten for tilpasningsledere i den tredje verden til å dra fordel av den svekkede internasjonale posisjonen til de revolusjonære lederne og avspore det radikale tredje verdensprosjektet. På toppmøtet for den alliansefrie bevegelsen i New Delhi i 1983, fikk moderate tilpasningspolitikere overtaket, ledet av Sinnathamby Rajaratnam, Singapores utenriksminister. Rajaratnam hevdet at verden hadde gått inn i en "systemkrise" på 1970-tallet, og som et resultat måtte hver tredje verdensnasjon først og fremst motiveres av nasjonal interesse. Den beste politikken, hevdet han, er eliminering av statsstyrt utvikling og reduksjon av statens rolle til å beskytte mennesker mot ekstreme ulikheter ved å omfordele inntekt, men «uten å svekke konkurranseånden».

Rajaratnam talte på vegne av et tredje verdens nasjonalt industriborgerskap som var blitt skapt etter kolonialismen og de antikoloniale bevegelsene. Medlemmene av denne klassen hadde dratt nytte av den nasjonale frigjøringsstatens beskyttende tiltak, men de opplevde nå strukturene som hadde gjort dem i stand til å trives som lenker. De dannet en selvsikker klasse som ble oppmuntret til å forsvare sine spesielle interesser i stedet for interessene til folket som helhet. De så for seg utviklingen av ny informasjonsteknologi i den tredje verden, gjennom sin ekspertise og entreprenørskap, og utnyttet dermed mulighetene som den teknologiske utviklingen av

verdensøkonomien gir. De avviste det radikale Third World-prosjektet og inntok en anti-sovjetisk, pro-USA holdning. Mange av tilpasningene til nyliberalismen hadde blitt sosialisert i internasjonale organisasjoner, som IMF og Verdensbanken, eller i transnasjonale selskaper. Og de var spesielt godt representert av de nasjonale borgerskapene fra de bedrestilte tredjeverdensnasjonene, slik som de «asiatiske tigrene».

*Fidel talte til toppmøtet i New Delhi i 1983 i egenskap av avtroppende president. I strid med å gå i hi forsvarte Fidel det historiske prosjektet til den alliansefrie bevegelsen. Hans tale, «Den økonomiske og sosiale verdenskrise», ble entusiastisk og følelsesmessig mottatt av delegatene, hvorav mange følte seg knyttet til den historiske tredje verdens agenda, selv om verdens politiske og økonomiske situasjon og de politiske forholdene i deres egne land tvunget til dem til å tilpasse seg. En utvidet versjon av Fidels historiske tale ble publisert på engelsk av den cubanske regjeringen som *The Economic and Social Crisis of the World: Dens konsekvenser for de underutviklede landene, dens dystre utsikter og behovet for å kjempe hvis vi skal overleve. Det er på en gang en avansert vitenskapelig analyse og en profetisk moralsk oppfordring.**

Bandung-ånden lever

Den rådende oppfatningen blant intellektuelle og journalister er at Third World-prosjektet og Alliansefri bevegelse ikke lenger har betydning. De ser på den imponerende innsatsen fra 1961 til 1979 som en historisk periode med politisk kreativitet og håp for den tredje verden, som tok slutt med innføringen av nyliberalisme av kjerneregjeringer og internasjonale organer.

Det rådende synet tar ikke hensyn til det som har skjedd på toppmøtene til den alliansefrie bevegelsen de siste femten årene. Den har heller ikke tatt hensyn til fortsettelsen av strukturelle globale ulikheter i makt og rikdom, basert i kolonitiden. Den nyliberale kapitalistiske verdensordenens manglende evne til å omforme disse objektive forholdene gjør den ikke-allierte bevegelsen nødvendig, som det organisatoriske uttrykket for tredje verdens interesser og håp. Den fortsatte eksistensen av disse objektive forholdene har gitt opphav, ikke bare til utholdenheten og veksten til den ikke-allierte bevegelsen, men også til en tilbakevending fra bevegelsen til sine historiske grunnleggende prinsipper.

Third World-prosjektet begynte å oppleve fornyelse på slutten av 1990-tallet. Fornyelsen var forankret i avvisningen av det nyliberale prosjektet fra folket, som opplevde de negative konsekvensene av nyliberal politikk, slik som: devalueringen av deres valutaer; økninger i kostnadene for vann, elektrisitet, naturgass og busser; reduksjon i offentlige programmer og tjenester; undergraving av lokal landbruksproduksjon; og høyere nivåer av arbeidsledighet, kriminalitet og vold. Ved å trekke på tiår med antikoloniale og antiimperialistiske bevegelser, dukket det opp ledere som var i stand til å omformulere de spesifikke klagene og konkrete kravene fra folket til en bredere politisk og sosial kritikk av nyliberalisme, imperialistisk politikk og det nykoloniale verdenssystemet. Dermed dukket det opp en populær bevegelse over hele Latin-Amerika, Movement for an Alternative World, som proklamerte at "A Better World is Possible."

Alternative World Movement skapte nye politiske partier som forsøkte å ta makten bort fra de tradisjonelle politiske partiene som hadde samarbeidet med de globale maktene og transnasjonale selskapene i innføringen av det nyliberale prosjektet. De nye populære partiene var i stand til å vinne president- og/eller parlamentsvalg i en rekke latinamerikanske land, inkludert Venezuela, Bolivia, Ecuador, Brasil, Argentina, Uruguay, Nicaragua, El Salvador og Paraguay. I tillegg spilte venstreorienterte og progressive regjeringer en ledende rolle i å utvikle

regionale organisasjoner for økonomisk, politisk og kulturelt samarbeid, utfordret USAs imperialistiske politikk og forsøkte å utvikle alternativer til strukturene i det nykoloniale verdenssystemet. Lederne for fire av disse nasjonene (Venezuela, Bolivia, Ecuador og Nicaragua) proklamerte at de forsøkte å bygge "sosialisme for det tjuetførste århundre", og ledere fra hele regionen bekreftet sin beundring for Cuba som en "modell av Latinamerikansk verdighet."

Den nye latinamerikanske politiske virkeligheten påvirket den ikke-allierte bevegelsen, noe som var tydelig i 2006, da Cuba overtok presidentskapet for bevegelsen for andre gang. Den ikke-allierte bevegelsens Havana-erklæring fra 2006, enstemmig godkjent av de 118 medlemsnasjonene, som talte i navnet til tre/fjerdedeler av menneskeheten, ba om en "mer rettferdig og likeverdig verdensorden." og den beklaget «de rike og mektige nasjoners overdrevne innflytelse i bestemmelsen av arten og retningen for internasjonale relasjoner». Den avviste det nyliberale prosjektet som fremmer global ulikhet og «øker marginaliseringen av land i utvikling». Den bekreftet prinsippene i FN-pakten, inkludert nasjoners likhet og suverenitet, ikke-intervensjon i andre staters anliggender, og «folkenes frie besluttsomhet i deres kamp mot utenlandsk intervensjon». Den proklamerte at "hvert land har suveren rett til å bestemme sine egne prioriteringer og strategier for utvikling." Den ba om styrking og demokratisk reform av FN, og den foreslo sør-sør-samarbeid som et supplement til nord-sør-samarbeidet. Den avviste politiseringen av spørsmålet om menneskerettigheter, og dobbeltmoralen brukt av de globale maktene, som et påskudd for å gripe inn i sakene til en nasjon i den alliansefrie bevegelsen. Den proklamerte sin støtte til folkene i Palestina, Cuba, Venezuela, Bolivia og Iran i deres konflikter med de globale maktene.

Siden 2006 har den alliansefrie bevegelsen opprettholdt sin avvisning av den etablerte verdensordenen, i samsvar med dens grunnleggende prinsipper formulert i Bandung i 1955 og Beograd i 1961. Det siste toppmøtet ble arrangert av Aserbajdsjan i 2019 i hovedstaden. I påvente av Baku-møtet møttes utenriksministrene for bevegelsen i Caracas, Venezuela, hvor de godkjente et 241-siders dokument 21. juli 2019, som «bekreftet bevegelsens ugjenkallelige politiske og moralske engasjement, og vilje til og full respekt for Bandung-prinsippene og de som ble vedtatt på Havana-toppmøtet i erklæringen om formålene og prinsippene og rollen til NAM i det nåværende internasjonale møtet, Balis minneerklæring på femtiårsdagen for opprettelsen av den alliansefrie bevegelsen, og FN-pakten.»

Dokumentet utgitt av ministermøtet hevdet at oppnåelsen av en fredelig, velstående, rettferdig verdensorden møter hindringer, som mangelen på ressurser i utviklingslandene, ulike handelsbetingelser, mangel på samarbeid fra de utviklede landene, tvangs- og ensidige tiltak pålagt av noen av dem, og maktbruk eller trussel om maktbruk. De bemerket at "de rike og mektige landene fortsetter å utøve en overdreven innflytelse når det gjelder å bestemme arten og retningen til internasjonale relasjoner, inkludert økonomiske og handelsforbindelser, så vel som reglene som styrer disse relasjonene, under påskudd av 'demokrati', 'menneskelig rettigheter' og 'antiterrorisme.'»

Ministerdokumentet bekreftet prinsippet om at nasjoner har rett til å kontrollere sine nasjonale ressurser. "Ministrene understreket behovet for økt politisk rom for utviklingsland slik at de kan gjennomføre sine egne utviklingsstrategier og politikk, i samsvar med prinsippet om nasjonalt eierskap og ledelse av utviklingsprosessen."

Den uttrykte behovet for en ny global menneskelig orden. "Ministrene bekreftet behovet for en ny global menneskelig orden som tar sikte på å reversere økende forskjeller mellom rike og

fattige, både blant og innenfor land, inkludert gjennom å fremme fattigdomsbekjempelse, full og produktiv sysselsetting og anstendig arbeid, og sosial integrering."

Utenriksministermøtet i Venezuela erklærte:

Ministrene bemerket med bekymring at overlegenhet og vilkårlighet er utbredt mens rettferdighet og sannhet nådeløst blir tråkket under føttene; kjerneprinsippene suveren likhet, territoriell integritet og ikke-innblanding i interne anliggender i internasjonale relasjoner blir åpenlyst tilsidesatt på den internasjonale arena; suvereniteten og rettighetene til eksistens og utvikling til NAM-medlemsstatene er alvorlig krenket; og politiske omveltninger, væpnede konflikter, eskalering av tvister og humanitære katastrofer som flyktningstrøm skjer på en uforminsket måte på grunn av aggresjon, intervensjon, sanksjoner og press fra de imperialistiske styrkene.

Dokumentet bekreftet på nytt prinsippene som ble uttrykt på det fjortende toppmøtet for den alliansefrie bevegelsen i Havanna i 2006:

bevegelsen vil fortsette å opprettholde prinsippene om suverenitet og suveren likhet for stater, territoriell integritet og ikke-innblanding i interne anliggender til enhver stat eller nasjon; treffe effektive tiltak for å undertrykke aggresjonshandlinger eller andre fredsbrudd for å forsvare, fremme og oppmuntre til løsning av internasjonale tvister med fredelige midler; . . . utvikle vennlige forhold basert på respekt for prinsippet om like rettigheter og selvbestemmelse for folk i deres kamp mot utenlandsk okkupasjon; oppnå internasjonalt samarbeid basert på solidaritet mellom folk og regjeringer for å løse internasjonale problemer av politisk, økonomisk, sosial, kulturell eller humanitær karakter; og fremme og oppmuntre til respekt for menneskerettigheter og grunnleggende friheter for alle uten forskjell på rase, kjønn, språk eller religion.

Dokumentet beklaget den "økende tendensen og utdypingen fra visse stater til å ty til unilateralisme, vilkårlighet og pålegg om ensidige tvangstiltak, til bruk og trussel om bruk av makt." Den uttrykte sin motstand mot "unilateralisme og ensidig pålagte tiltak fra visse stater som kan føre til erosjon og brudd på FN-pakten." Den erklærte at "enhver stat har, og skal fritt utøve, full permanent suverenitet over all sin rikdom, naturressurser og økonomiske aktivitet."

Dokumentet viet betydelig plass til spørsmålet om den demokratiske reformen av FN. Den siterer artikkel 24 (3) i FN-pakten for å forsvare sin tolkning om at Generalforsamlingen har myndighet som «det viktigste rådgivende, politiske og representative organet til De forente nasjoner». Følgelig opptrer Sikkerhetsrådet på vegne av medlemslandene som er representert i Generalforsamlingen; slik at Sikkerhetsrådet bør sende rettidige forklarende, omfattende og analytiske rapporter til Generalforsamlingen, som forklarer dens resolusjoner og uttalelser. En slik balanse mellom hovedorganene i FN krever en revitalisering av arbeidet til Generalforsamlingen. Medlemmene i den alliansefrie bevegelsen bør fortsette sin pågående innsats for å styrke den sentrale rollen og autoriteten til Generalforsamlingen, som burde være organet som fastsetter FNs prioriteringer.

Sikkerhetsrådet selv, erklærer dokumentet, burde gjøres mer demokratisk gjennom større representasjon av verdens nasjoner, spesielt Afrika. Og dokumentet kritiserer sanksjoner som er pålagt av Sikkerhetsrådet, og hevder at rådet tar opp spørsmål som ikke nødvendigvis utgjør en trussel mot internasjonal fred og sikkerhet, "med sikte på å oppnå de politiske målene til en eller noen få stater for å slå ut rettighetene til suverenitet, eksistens og utvikling til bevegelsens medlemsland.» Gjennom slike handlinger tjener ikke Sikkerhetsrådet det internasjonale samfunnets generelle interesse.

Ministerdokumentet som ble godkjent i Caracas i 2019, avviste politiseringen av spørsmålet om menneskerettigheter. Den understreker at FNs menneskerettighetsråd «ikke bør tillate konfronterende tilnærminger, utnyttelse av menneskerettighetene til politiske formål, selektiv målretting av enkeltland av uvedkommende hensyn og dobbeltmoral i gjennomføringen av sitt arbeid, som bør være i samsvar med FN-pakten, internasjonalt. lov og relevante FN-resolusjoner.» Den bekreftet "behovet for å forsvare prinsippene om ikke-selektivitet, ikke-politisering, objektivitet og upartiskhet i vurderingen av menneskerettighetssituasjoner, samt å sikre at menneskerettighetene ikke brukes til politiske formål og vedtakelse av politisk motiverte beslutninger."

Dokumentet forsvarte den islamske republikken Irans rett til å utvikle atomenergi for fredelige formål. «Ministrene bekreftet utviklingslandenes umistelige rett til å utvikle forskning, produksjon og bruk av atomenergi til fredelige formål uten diskriminering. De fortsatte å merke seg med bekymring at unødige restriksjoner på eksport til utviklingsland av materiell, utstyr og teknologi for fredelige formål vedvarer.»

Dokumentet godkjent av utenriksministrene i Caracas fordømte terrorisme i alle dens manifestasjoner. «Ministrene fordømte alle former for oppfordringer til terrorisme, uansett dekke av rettferdiggjørelse, som resulterer i tap av menneskeliv og ødeleggelse av privat og offentlig eiendom. Ministrene understreket behovet for å bekjempe den voldelige ekstremistiske ideologien som oppfordrer til terrorisme, uavhengig av opprinnelsen.» Den fordømte eksplisitt Taliban, Haqqani-nettverket, Al-Qaida, ISIL/Da'esh og dets tilknyttede organisasjoner og andre ekstremistiske og ulovlige væpnede grupper som terrorister.

Avsluttende refleksjoner

De fleste mediene ignorerte minnetoppmøtet for ikke-alliert bevegelse i Beograd. De som rapporterte på toppmøtet, presenterte den ikke-allierte bevegelsen har et historisk fenomen som mistet makt og innflytelse med grunnleggenes død. Dette er hva makthaverne vil at folket skal tro.

I virkeligheten er den ikke-allierte bevegelsen mektigere enn noen gang. Dens erklæringer er basert på en dypere analyse og større forståelse av verdenssystemets motsetninger og uholdbarhet. I tillegg, gjennom dannelsen av regionale foreninger og med samarbeid fra Kina for å gi gunstige investeringer og handel, går den tredje verden-prosjektet i dag mer enn det var i sin klassiske periode i den praktiske gjennomføringen av sine mål.

Videre, med oppsamling av erfaring, går nasjonene som bygger sosialismen frem mot en sosialistisk modell som inkluderer plass for et marked og for privat virksomhet, under ledelse og kontroll av staten. Denne sosialistiske tredje måten demonstrerer sin kapasitet til å fremme menneskelig produktivitet og distribuere dens frukter mot de grunnleggende menneskelige behovene til folket; og den finner politisk plass i den alliansefrie bevegelsen.

De etablerte maktene vil ikke at folket skal vite at den tredje verden og Kina i praksis bygger et mer rettferdig og bærekraftig verdenssystem som tolererer en flersidighet som inkluderer kinesisk sosialisme, latinamerikansk sosialisme, sjia-islam og en fornyet Afrikansk sosialisme, som alle har respektfulle og gjensidige forhold til hverandre. Bevissthet om de humanistiske prestasjonene og økende produktiviteten til disse alternative polene er den viktigste armen i idékampen mot den nye kalde krigen.

Charles McKelvey har skrevet en rekke artikler som er svært interessante i vår sammenheng her.^{xxiv}

Sluttkommentar fra foredragsholderen

De to store motsatte tendensene i verden

Verden er i dag preget store farer for menneskeheten og av store muligheter for å avverge disse farene. Det finnes to store tendenser. Den ene viser seg gjennom utallige aggresjonskriger og kan fort gå mot krig og mulig utsletting av menneskeheten, mens den andre viser vei mot en fredelig utvikling i verden der likeverdige stater kan samarbeide for felles beste.

Det er derfor viktig at vi tar stilling til disse to alternativene. De som arbeider for at den første tendensen skal være fremherskende har i dag kontroll over mye makt, økonomisk, militært, kommunikasjonsmessig og kulturelt. De gjør alt de kan for å hindre at vi får vite om den andre tendensen, synspunktene innen denne og de kampene som tilhengere av denne tendensen fører over hele verden mot den andre tendensen. Verdens herskende klasser styrer utviklingen av den første tendensen, mens jeg har prøvd å vise hvordan den andre tendensen utvikler seg.

Jeg har her fremstilt en rekke fakta og vurderinger som viser at de undertrykte nasjonene er i ferd med å reise seg på nytt mot det columbisk-imperialistiske verdenssystem, og denne gangen med dypere erfaringer og en enormt større kraft enn noen gang tidligere. Dette gir grunn til stor optimisme for fremtiden.

Det er en grunnleggende betingelse som må til for at de store og positive endringene kan skje og det er at USA ikke klarer å provosere frem en stor krig på det eurasiske kontinent som vil utvikle seg til en verdensbrann uten sidestykke og muligens sette hele menneskehetens eksistens fare. Derfor er den viktigste oppgaven til det arbeidende folket i de columbisk-imperialistiske statene og i de undertrykte nasjonene og for folkene i verden å hindre dette.

I det jeg har skrevet er det påvist at de undertrykte nasjonene har utarbeidet en handlingsplan for dette, der et sentralt moment er å kjempe for at alle statene i verden skal etterleve FN-pakten. Denne linjen kan hindre at USA setter i gang en enorm krig for fortsatt å være verdens keiser over sine vasaller for å utbytte og røve resten av verden til glede for overklassen i de columbisk-imperialistiske kjerneland.

Våre egne ledere og hele den gamle columbisk-imperialistiske ledelsen med USA i spissen, og med sin enorme mediekraft til å lure sine egne innbyggere, følger opp den livsfarlige politikken som er skissert i det førstnevnte alternativet. Til og med avisen Klassekampen, som kaller seg «Venstresidens avis» blir med på dette opplegget, men slik blir det vel når Arbeiderpartiets ledelse, som støtter USA-NATO-EU med stor kraft, blir inkludert i «venstresiden». Akkurat i disse dager arbeider alle disse vasallene for at USA skal få ha flere baser på norsk jord, og de driver på med systematisk svartmaling av alle land og nasjoner som vil ut av det columbisk-imperialistiske grepet. Det er en krigshissende og livsfarlig politikk som må motarbeides på det kraftigste.

Oversettelser av forfatteren.

Terje Valen, onsdag 22. desember 2021.

ⁱ <https://antikrigsinitiativet.no/>

ⁱⁱ <http://www.tvalen.no/onewebmedia/hjemmeside/>

ⁱⁱⁱ <http://www.tvalen.no/>

^{iv} https://avalon.law.yale.edu/17th_century/westphal.asp Fredsavtalen oversatt til Engelsk https://no.wikipedia.org/wiki/Det_westfalske_systemet De som setter spørsmål ved dette systemet er i dag tilhengene av den amerikanske «regelstyrte orden» som gir USA rett til å angripe hvilken stat de vil. Wikipedia er sterkt preget av denne siden.

Se også det nesten 1000 siders kjempeverket til Peter H Wilson *The Thirty Years War – Europe's Tragedy*, 2009. ^vhttps://no.wikipedia.org/wiki/Det_westfalske_systemet

^{vi}

https://www.cvce.eu/en/obj/final_communique_of_the_asian_african_conference_of_bandung_24_april_1955-en-676237bd-72f7-471f-949a-88b6ae513585.html

^{vii} <http://www.tvalen.no/2021/09/23/eit-anticolumbisk-blikk-pa-historia/> Mange opplysninger finnes også i det monumentale 1600-siders verket til Wolfgang Reinhard *Die Unterwerfung der Welt – Globalgeschichte der europäischen Expansion 1415 – 2015*, 2016 selv om han også står for noen av columbismens synspunkter.

^{viii} https://en.wikipedia.org/wiki/Halford_Mackinder

^{ix} https://no.wikipedia.org/wiki/Alfred_Thayer_Mahan

Se også <https://history.state.gov/milestones/1866-1898/mahan>

Se også Wolfgang Effenberger sine grundige studier av geo-imperialismen: *Pax Americana*, 2004: *Pfeiler der US-Macht*, 2004: *Das amerikanische Jahrhundert* (2 bind), 2011: *Europas Verhängnis 14/18*, (bind 1-3), 2018/19: *Sie Wolten den Krieg – Wie eine kleine Elite den Ersten Weltkrieg vorbereitete*, 2016: *Geo Imperialismus – Die Zerstörung der Welt*, 2016: *Schwarzbuch EU&NATO – Warum die Welt keinen Frieden findet*, 2020. Jeg har særlig hatt glede av boken om Geo-imperialismus og Schwarzbuch EU&NATO når jeg har skrevet denne artikkelen.

^x <http://www.tvalen.no/2021/09/23/eit-anticolumbisk-blikk-pa-historia/>

^{xi} [https://en.wikipedia.org/wiki/Imperialism_\(Hobson\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Imperialism_(Hobson))

^{xii} https://en.wikipedia.org/wiki/Rudolf_Hilferding

^{xiii} Notatene fra 20 notatbøker finnes i bind 39 av Lenin *Collected Works* og ble skrevet ned i første halvdel av 1916. I forordet heter det at Lenin har skrevet utdrag fra 148 bøker (106 på tysk, 23 på fransk, 17 på engelsk og to oversettelser til russisk). I tillegg skrev han utdrag fra 232 artikler (206 på tysk, 13 på fransk og 13 på engelsk). I tillegg om 48 tidsskrifter (34 på tysk, 7 på fransk og 8 på engelsk). Til sammen utgjør dette 750 sider boktekst. De er nummerert fortløpende med greske bokstaver fra alfa til omikron (som vi har blitt godt kjent med som en variant av det som kalles sars covid-19) og noen notatbøker i tillegg.

^{xiv} <http://www.tvalen.no/2019/10/17/oppror-pa-haiti-mot-columbisk-imperialisme/>

Se også <http://www.tvalen.no/2021/11/06/haiti-som-ngoane-sin-republikk/>

^{xv} <http://www.tvalen.no/2021/09/30/da-sovjet-blei-opployst-og-tatt-inn-den-columbiske-sfaeren/>

^{xvi} <https://www.fn.no/om-fn/avtaler/fn-pakten>

^{xvii} Ståle Eskeland *De mest alvorlige forbrytelser*, 2011.

Svært interessant er også Fredrik H. Heffermehls bok *Medaljens bakside – Nobels fredspris – hundre års ubrukte muligheter*, 2020.

^{xviii} https://www.un.int/lao/sites/www.un.int/files/Lao/declaration_launch_gof_final.pdf

<http://www.tvalen.no/2021/10/31/kampar-for-a-komme-ut-or-columbismen-sitt-famntak-haiti-som-eksempel-2/>

^{xix} <http://www.tvalen.no/2021/10/22/forandrer-kina-verden/>

^{xx} https://www.constituteproject.org/constitution/Iran_1989.pdf?lang=en

^{xxi} <https://thegrayzone.com/2021/11/27/nicaragua-foreign-minister-denis-moncada/>

^{xxii} <https://sputniknews.com/20211104/us-congress-passes-renacer-act-to-sanction-nicaragua-ahead-of-elections-sandinistas-expected-to-win-1090462641.html>

<https://www.congress.gov/bill/117th-congress/house-bill/2946/text?r=263&s=1>

^{xxiii} <https://newcoldwar.org/non-aligned-movement-commemorates-60-years/>

^{xxiv} <https://socialistchina.org/2021/10/02/charles-mckelvey-china-and-the-third-world/>